Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1920. - ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. 94
ΣΑΒΒΑΤΟΝ 17 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
ΟΔΟΣ ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Ἐτησία δρ. 15.—	Ἑξάμ. δρ. 8
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	» » 20.—	» » 10
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	» Δολ.4.—	» δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ
Συντάκται καὶ συνεργάται οἱ καλλίτεροι καὶ γνωστότεροι τῶν Ἑλλήνων δημοσιογράφων.
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: Δ. ΓΕΝΟΒΕΛΛΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πάει καὶ πάει τ' Ὠμμορφο Ξανθὸ Παλληκαράκι

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

ΑΔΙΚΟΘΑΝΑΤΟΣ

Ἦτον ἕτοιμος εἰς κάθε στιγμὴν νὰ προσφέρῃ τὴν ὡραίαν ζωήν Του εἰς ἕναν ὡραῖον θάνατον. Καὶ πέθανε τὸν μαρτυρικώτερον τῶν θανάτων...

Τραγικὴ εἰρωνία τῶν ἀνθρωπίνων!

Δὲν ἐπέθανε στὴν Δοϊράνην ὅταν μία ὀβὶς ἐσκορποῦσε τὸν ὄλεθρον δίπλα Του, δὲν ἐπέθανε στὴν Θρᾴκην ὅταν ἐβομβαρδίζετο ἀπὸ ἐχθρικὸν ἀεροπλᾶνον, οὔτε στὴν Ραιδεστόν, κι' οὔτε συνήντησε τὸν Χάρον ὅταν τὸν ἐκυνηγοῦσε μὲ τὸ αὐτοκίνητόν Του. Κι' ἐπέθανε ἀπὸ μίαν ἀσήμαντον πληγήν!

Καϋμένο Παλληκάρι ἀδικοθάνατο!

Σ' ἐκλάψαμε καὶ Σὲ κλαῖμε ὅλοι μας σὰν τὸν ἀγαπημένον μας ἀδερφούλη. Τὸ ξεύρουμε —δὲν Σ' ἀξίζουν δάκρυα ποὺ χύνουμε καὶ γιὰ τὸν καθένα.

Ὅμως ἀλλοίμονον! Δὲν ἔχουμε τίποτε ἄλλο νὰ σοῦ προσφέρουμε οἱ πτωχοί... Τὰ δάκρυά μας ἂς γίνουν ἄσπρα κι' εὔμορφα λούλουδα, σὰν τὸ λουλούδι τῆς σύντομης ζωῆς Σου —λούλουδα γιὰ ν' ἀπαλαίνουν κάθε αὐγὴ μὲ τὰ δάκρυα τῆς πρωινῆς δροσοῦλας τὸ σκληρὸ καὶ κρύο χῶμα τοῦ τάφου Σου. Κι' ὁ πόνος μας σ' ἕνα μεγάλο ἂς φουντώσῃ κυπαρίσσι, μαῦρο, βαρύ, πελώριο σὰν κι' αὐτὸν—ἕνα κυπαρίσσι γιὰ νὰ τονίζῃ κάθε νύχτα μὲ τὴν ὑπόκρουσιν τοῦ ἀνέμου τὴν τραγικὴ μπαλλάντα τοῦ ἄδικου χαμοῦ Σου...

Καϋμένο Παλληκάρι ἀδικοθάνατο!

***

Ἕνα κομμάτι ἀπ' τὴν ψυχή μας παίρνει μαζί Του στὸν τάφο. Γιατὶ Τὸν ἀγαπήσαμε ὄχι σὰν Βασιλῆᾶ μας, ἀλλὰ σὰν ἕνα χαϊδεμένο παιδί. Κάθε Του νέα ἀταξία, ἀπ' τὶς χαριτωμένες ἐκεῖνες ἀταξίες τῆς τρελλῆς νεανικῆς ὁρμῆς, μᾶς εὕρισκε προθύμους νὰ Τὸν συγχωρήσουμε μὲ πατρικὴν στοργὴν καὶ μὲ χαμόγελο συμπαθείας. Κάθε του νέο ριψοκίνδυνο τόλμημα ἔκαμε νὰ τρέμῃ τὸ φυλλοκάρδι μας μήπως καὶ πάθῃ τίποτε.

Ἀλλὰ πάντοτε ἔβγαινε Νικητής. Ὁ Θάνατος, τὸν ὁποῖον ὁλοένα ἐπροκαλοῦσεν, ἔφευγε ντροπιασμένος ἐμπρὸς στὸν ἴλιγγον τῆς ταχύτητος ποὺ ἀνέπτυσσε μὲ τὸ μηχάνημά Του. Ὁ Μαῦρος Καβαλλάρης μὲ τὸ φτερωτὸ ἄτι του δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸν φθάσῃ. Ἀλλὰ ἡ κιτρινιασμένη, ρικνὴ Ἄτροπος, ἐφθόνησε τὸν Ὡραῖον καὶ τὸν Δυνατὸν κι' εὑρῆκε τὴν στιγμὴν ποὺ κανεὶς δὲν ὑπωπτεύετο, γιὰ νὰ Τὸν ρίξῃ στὸ κρεβάτι τοῦ Πόνου καὶ τῆς Ἀγωνίας.

Εἰκοσιεπτὰ ἡμερόνυχτα ἐπάλαιψε σὰν Ἀκρίτας μὲ τὸν Χάρον, ὅμως ἡ πάλη ἦτον ἄνισος· ὁ θάνατος ἤρχετο σιγὰ-σιγά, ὕπουλα, σταλαγματιά-σταλαγματιὰ ἐρροφοῦσε τὴν ἰκμάδα τῆς ζωῆς Του, τοὺς χυμοὺς τοῦ ἀγαλματένιου Του κορμιοῦ.

Καὶ ὁ Ὡραῖος Ἔφηβος ἔσβυσε. Τὸ Ξανθὸ Παλληκάρι ἐχάθηκε. Τὸ Βασιλόπουλο τοῦ Παραμυθιοῦ πάει καὶ πάει ἀγύριστα. Δὲν θ' ἀντικρύσουμε πιὰ τὴ λεβεντιά Του.

Χθές, ποὺ γιὰ τελευταία φορὰ Τὸν εἶδα, καθὼς ἐφιλοῦσα τὸ παγωμένο Του μέτωπον, μοῦ ἐφάνηκε πὼς διέκρινα στὴν χλωμὴν μορφήν Του μίαν γαλήνην, τὴν γαλήνην τῆς εὐχαριστήσεως. Ποιὸς ξεύρει μὲ ποιοὺς μικρυνοὺς ἀντίλαλους μαχῶν καὶ τροπαίων νὰ Τὸν ἐνανούριζε στὸν ἀνεξύπνητον ὕπνον Του ὁ κιλλίβας ἐπάνω στὸν ὁποῖον ἀνεπαύετο...

***

Ζωή Του ἦτον ἡ κίνησις. Κίνησις κι' ὁρμὴ ποὺ τίποτε δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὴν συγκρατήσῃ. Οὔτε ἡ ἀκοίμητος τῶν αὐλικῶν ἐπίβλεψις, οὔτε ἡ αὐστηρὰ οἰκογενειακὴ πειθαρχία, οὔτε τὸ βάρος ἑνὸς στέμματος.

Ἔκλαιγε ὅταν Τὸν ἐπήγαιναν νὰ Τὸν ὁρκίσουν Βασιλέα, καὶ ἦτο πολὺ φυσικόν, ἀφοῦ καὶ ὁ τίτλος τοῦ πρίγκηπος Τὸν ἔκανε συχνὰ νὰ παραπονεῖται ὅτι δὲν Τοῦ ἄφινεν ὅσην ἐλευθερίαν ἐποθοῦσε. Καὶ αὐτὸ τὸ διαρκὲς παράπονον Τοῦ ἔσφιγγε τὴν ψυχὴν—παράπονον ποὺ δὲν κατώρθωνε πάντοτε νὰ συγκρατῇ. Ἦλθαν στιγμὲς ποὺ, καθὼς ἤκουε τὰ βήματά Του ν' ἀντηχοῦν πένθιμα εἰς τὸ ἐρημωθὲν ἀπὸ μίαν λαίλαπα ἀνάκτορον, ἔχυνε δάκρυα γιὰ τοὺς προσφιλεῖς δικούς Του, τοὺς ὁποίους δὲν Τοῦ ἦτον ἐπιτεταμμένον νὰ ἰδῇ, ἄφινε διέξοδον στοὺς λυγμούς Του γιὰ τὴν Ἀγάπην Του ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἤθελαν νὰ Τὸν χωρίσουν, κι' ἐθρηνοῦσε τὴν περιωρισμένην ἐλευθερίαν Του.

Ἄλλοτε τὸ παράπονόν Του μετεβάλλετο εἰς θυμὸν καὶ τὰ ἔβανε μὲ τοὺς ὑπασπιστάς, διότι Τὸν ἔλεγαν «Μεγαλειότατον».

Εὐχαρίστως θὰ ἔδιδε τὸ Στέμμα Του γιὰ νὰ γίνῃ ἕνας ἁπλὸς θνητός, νὰ ζῇ ὅπως θέλει καὶ νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει. Κι' ἐζήλευε τοὺς πτωχούς. «Μιὰ καλύβα, τὸ αὐτοκίνητο καὶ τὴ Μπίκα Μου νά ἡ ζωὴ ποὺ ὀνειρεύομαι» ἔλεγε τελευταίως σ' ἕναν φίλον Του.

***

Ἡ Μπίκα Του... ὁ μεγάλος Του Ἔρως! Δίχως αὐτὸν ἡ σύντομη ζωή Του θὰ ἦτον ἕνα λαμπρόχρωμον ἡλιοχαρὲς ἄνθος· μ' αὐτὸν ἔγινε ἕνας θρῦλος, χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ ποπνέῃ τὸ μυροβόλημα ἑνὸς ἄνθους.

Μὲ τὸν ἔρωτα αὐτὸν ἔζησε καὶ μ' αὐτὸν στὸ πλάϊ Του ἐξεψύχησε. Τ' ὄνομά της ἦτον ἡ ἐπιθανάτιος λέξις Του. Νὰ τὴν φιλήσῃ ἦτον ἡ τελευταία σκέψις του. Στὸ παραλήρημά Του μ' αὐτὴν ἐμιλοῦσε. Καὶ στὴν μακρὰν ἀγωνία Του τὸ ἀντίκρυσμα τῆς ἀγαπημένης Του μορφῆς Τὸν ἀνεκούφιζε καὶ Τὸν παρηγόρει.

Εἰκοσιεπτὰ ἡμέρες καὶ εἰκοσιεπτὰ νύχτες ἡ σύζυγός Του ἔμεινε κοντά Του ἄγρυπνος, νηστική, ἀκούραστη, βλέπουσα μὲ σπαραγμὸν ψυχῆς τὸ ἀργὸ σβύσιμο τοῦ λατρευτοῦ Της, ἀλλὰ συγκρατοῦσα τὴν ὀδύνην της, προσπαθοῦσα νὰ Τοῦ φαίνεται γλυκειὰ σὰν φύλαξ Ἄγγελος καὶ δεομένη μέσ' ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της γιὰ τὴν σωτηρίαν Του. Καὶ μόνον ὅταν ἔνοιωθε τὰς δυνάμεις της νὰ τὴν προδίδουν, ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὸν θάλαμον τοῦ μαρτυρικοῦ Ἀρρώστου εἰς τὸ διπλανὸ δωμάτιον, ἄφηνε τὸν πόνον τῆς καρδιᾶς της νὰ ρεύσῃ εἰς ἀνακουφιστικὰ δάκρυα, ἐλιποθυμοῦσε καὶ μόλις τὴν ἐπανέφεραν εἰς τὰς αἰσθήσεις της, ἔτρεχε πάλιν κοντά Του.

Οἱ γιατροὶ ἔμεναν κατάπληκτοι ἀπὸ τὸ θαῦμα αὐτὸ τῆς ἀντοχῆς. Ἀλλ' οἱ γιατροὶ μὲ τὰ μάτια τοῦ ὑλισμοῦ δὲν ἔβλεπαν ὅτι ἦτον ἡ Ἀγάπη της ποὺ τὴν ἐσυγκρατοῦσε — ἀγάπη ἀνταξία τῆς ἰδικῆς Του. Γιατὶ ἦτο καὶ ἡ μόνη ἀνταξία του Γυναῖκα. Εὐγενὴς βλαστὸς οἰκογενείας εὐπατριδῶν ἡ κ. Ἀσπασία Μάνου, μὲ τὸ λεπτόν, κανονικὸν σὰν μακρόμισχον ἄνθος ἀνάστημα της μὲ τὰ ἔντονα χαρακτηριστικὰ τῆς μελαψῆς μορφῆς της, ποὺ ἀπέδιδαν ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ χαρακτῆρος της, μὲ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια της, τῶν ὁποίων ἡ γριφώδης ἔκφρασις ἀντανακλοῦσε ὅλο τὸ σκοτεινὸ μυστήριον τοῦ Πεπρωμένου, ἡ «Ἰνδιάνα Πριγκήπισσα» ὅπως τὴν ἔλεγαν, μὲ τὴν ζωηρὰν κλίσιν της πρὸς τὰ σπόρτ, μὲ τὰ τολμηρὰ καπρίτσια, μὲ τὰ σπάνια πνευματικὰ χαρίσματα, ἦτο, θὰ ἐνόμιζε κανείς, πλασμένη γιὰ νὰ γίνῃ ταίρι τοῦ γεμάτου ἀλκὴν καὶ σφρίγος Νέου.

Ἀγαπήθηκαν ἀμέσως μὲ τὴν πρώτην τυχαίαν συνάντησίν των εἰς τὸ τέννις. Ἀλλὰ πόσες δυσκολίες ἕως ὅτου φθάσουν εἰς τὴν ἕνωσίν των! Ὅλοι εἶχαν συνωμόσει ἐναντίον των. Τρεῖς φορὲς ἀπεπειράθησαν νὰ στεφανωθοῦν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσαν. Καὶ ὅταν ὁ Ἀλέξανδρος ἔγινε Βασιλεύς, οἱ δυσκολίαι ηὐξήθησαν. Κανεὶς ἱερεὺς δὲν ἐτολμοῦσε νὰ εὐλογήσῃ τὸν γάμον των καὶ ἠναγκάσθησαν νὰ προσφύγουν σ' ἕνα Σέρβον Ἀρχιμανδρίτην. Ἀλλὰ καὶ πάλι νέες δυσκολίες. Κι' ἐχρειάσθη τὸ βαρὺ κτύπημα τῆς ἀναχωρήσεώς της στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ τρέξῃ νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ ἀνεγνωρισμένην καὶ νόμιμον πλέον σύζυγόν Του.

Πόσο λίγο ὅμως ἐπρόφθασαν νὰ χαροῦν τὴν εὐτυχίαν των! Τώρα Ἐκεῖνος κλίνεται στὸν τάφον, κι' ἐκείνη ἀπομένει ἡ τραγικὴ χήρα Του, μὲ τὸν καρπὸν τῆς ἀγάπης των εἰς ἔμβρυον.

Δύστυχη γυναῖκα! Μαζὶ μ' Αὐτὸν κλαῖμε κι' ἐσένα.

***

Τὰ ὀνόματα Ἀλέξανδρος καὶ Ἀσπασία, ὅπως καὶ τὰ Ἀντώνιος καὶ Κλεοπάτρα, Ἡρὼ καὶ Λέανδρος, Μιμῆκος καὶ Μαίρη, θὰ μείνουν ἀναπόσπαστα στὴν Ἱστορίαν, ὄχι σὰν ὀνόματα ἑνὸς ἀλκίμου βασιλέως καὶ μιᾶς ἰδεώδους γυναικός, ἀλλὰ σὰν σύμβολα ἑνὸς ἔρωτος, ἀπὸ τοὺς σπανίους ἐκείνους ποὺ σὲ πολὺ ἀραιὰ διαστήματα ἐμφανίζονται, γιὰ νὰ βλέπῃ τὸ πλῆθος πῶς ἀγαποῦν ἡ μεγάλες, ἡ ἐξαιρετικὲς καρδιές. Κι' ἡ ἱστορία τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ θὰ δονήσῃ ἀπὸ συγκίνησιν κάθε εὐαίσθητην καρδιά.

Δ. ΓΕΝΟΒΕΛΛΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥ

Ὑπάρχουν μερικαὶ συμπτώσεις τὸ μυστήριον τῶν ὁποίων κανένα δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ φήσῃ ἀσυγκίνητον. Ἐκτὸς τοῦ δυσοιώνου προαισθήματος τὸ ὁποῖον τὴν προηγουμένην ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν τὸν ἐδάγκασεν ὁ πίθηκος ἐγεννήθη εἰς τὸν ἀποθανόντα Βασιλέα ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι τρεῖς εἶχαν ἀνάψει τὸ τσιγάρο των ἀπὸ τὸ ἴδιο σπίρτο, καὶ Αὐτὸς—ὁ τρίτος — ὁ ἀτέθνηκεν, ἐγνώσθη καὶ μία ἄλλη σύμπτωσις. Τρεῖς ἡμέρας πρὸ τῆς ἀποφράδος ἡμέρας, ὁ Ἀλέξανδρος ἔπαιζε μέσα εἰς τὸν κοιτῶνα του μὲ τὸν μεγάλον ἀγαπημένον του λυκόσκυλον, τὸν Φρίτς. Τοῦ ἐπετοῦσε ἕνα τόπι, τὸ ὁποῖον ὅμως εἰς μίαν στιγμὴν παρεσύρθη κι' ἔσπασε τὸν μεγάλον καθρέπτην τῆς τουαλέττας του. Καὶ αὐτὸ τὸ ἐθεώρησεν ὡς κακὸν οἰωνὸν καὶ τὸ ἔλεγεν εἰς τοὺς ὑπασπιστάς Του.

Ἡ ἀγαθὴ ψυχή του ἐπίστευεν εἰς ὅλας τὰς λαϊκὰς προλήψεις. Ἡ βραχεῖα, ἀλλὰ ἀμέριμνος ζωή του εἶνε γεμάτη ἀπὸ σπιρταριστὰ ἀνέκδοτα.

Ἀπὸ τὰ μικρά Του χρόνια ἦτο ἀνυπότακτος. Παρ' ὅλην τὴν εὐλάβειαν τὴν ὁποίαν ἔτρεφε πρὸς τὰς αὐστηρὰς παραδόσεις τῆς οἰκογενείας του, κάποτε δὲν κατώρθωνε νὰ εἶνε ἀπολύτως ἐν τάξει πρὸς τὴν αὐλικὴν ἐθιμοτυπίαν. Καὶ τὰς περισσοτέρας φορὰς αἰτία ἦτο ὁ μέγας ἔρως τῆς νεότητός Του, τὸ αὐτοκίνητον. Πάντοτε ἐπροχώρει μακρύτερα ἀπὸ ὅ,τι εἶχε προαποφασίσει καὶ συχνὰ τοῦ συνέβαινε νὰ καθυστερῇ εἰς τὸ γεῦμα. Μίαν ἑσπέραν ἐβράδυνε ἐξαιρετικῶς πολύ. Ἐπροκλήθη ζωηρὰ ἀνησυχία ἀλλὰ καὶ δυσφορία. Τέλος ὁ Πρίγκηψ ἐνεφανίσθη βαδίζων ἐπιπόνως καὶ κρατῶν τὸ γόνυ του, εἶπεν ὅτι ἐκτύπησε καθ' ὁδὸν κι' ἔτσι ἀπέφυγε τὰ μαλώματα.

Διηυθύνθη οὕτως εἰς τὸ δωμάτιόν του, δαγκάνων τὰ χείλη διὰ νὰ κρατήσῃ τὰ γέλοια. Ὁ πονηρὸς μὲ μίαν προσποίησιν ἀπέφυγε τὰς μομφάς, τὴν τιμωρίαν. Τοῦ ἔκαμαν μάλιστα ἰδιαιτέρως ἡσυχίαν διὰ ν' ἀναπαυθῇ. Καὶ ὁ ἐμμανὴς ἐραστὴς τοῦ αὐτοκινήτου, ἐπωφελήθη τῆς ἡσυχίας αὐτῆς διὰ νὰ τὸ σκάσῃ, κατὰ τὴν συνήθειάν Του χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν ἀπὸ τὸ παράθυρον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐσκαρφάλωνε σὰν αἴλουρος.

Τὴν ἑπομένην τὸ ἔμαθαν καὶ τὸν ἔβαλαν τιμωρίαν νὰ καθήσῃ μὲν εἰς τὸ τραπέζι, χωρὶς νὰ θίξῃ ὅμως κανένα φαγητόν. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος ἔμεινεν ἥσυχος. Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια ὅμως δὲν ἠμπόρεσε νὰ συγκρατηθῇ καὶ ἥρπασε ἕνα μῆλο λέγων: —Μετὰ τὸν Ἀδὰμ αὐτὸ δὲν εἶνε πιὰ «ἀπηγορευμένος καρπός». Ἠμποροῦσαν νὰ μὴ γελάσουν;

Κατὰ τὴν ἀφέλειαν ἐνεθύμιζε πολὺ τὸν θεῖον Του πρίγκηπα Γεώργιον. Κάποτε εἶχε βυθισθῇ εἰς λάκκον τὸ αὐτοκίνητόν Του καὶ ὁ Βασιλεὺς Ἀλέξανδρος κατέβαλλε τὴν ἡράκλειον μυϊκὴν δύναμίν του διὰ νὰ τὸ ξεκολλήσῃ. Ἀθηναῖος ὁ ὁποῖος διήρχετο ἀπ' ἐκεῖ, ἐξεπλάγη ἀπὸ τὸ θέαμα καὶ εἶπε μὲ σεβασμόν:

—Ἀλλά, Μεγαλειότατε, θὰ πιάσῃ ἡ ὑγεία σας.

—Βρέ, ἄσε τὸ Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ ἔλα νὰ βοηθήσῃς νὰ ξεκολλήσωμε τὴ ρόδα ἂν θέλῃς!

Τελευταίως ποὺ τὸ αὐτοκίνητόν του ἔπεσε κάτω ἀπὸ μίαν γέφυραν εἰς τὸν δρόμον τοῦ Τατοΐου, ὅταν προσέτρεξαν οἱ διερχόμενοι σωφέρ διὰ νὰ τοῦ προσφέρουν τὰς βοηθείας των, ἐπρόλαβε νὰ εἰπῇ: «—Ἀκοῦτε δῶ, νὰ μάστε ἐξηγημένοι, γιὰ νὰ μὴ λέτε πὼς ἐγὼ φταίω... δὲν ὡδηγοῦσα ἐγώ, ὡδηγοῦσε ὁ κύριος...».

Καὶ ἔδειξε τὸν συνεπιβάτην του.

Κατὰ τὸ τελευταῖον εἰς Παρισίους ταξείδιόν Του εἶχεν ὁρίσει τόπον συναντήσεως μετὰ τοῦ πρέσβεως τῆς Ἑλλάδος κ. Ρωμάνου εἰς ἐργοστάσιόν τι αὐτοκινήτων. Φλεγόμενος ὑπὸ ἀνυπομόνου ἐπιθυμίας ὁ Βασιλεὺς Ἀλέξανδρος ἔφθανει πρῶτος. Ὑπὸ τὴν ἄπειρον ἐνδυμασίαν καὶ τὸ ἀφελὲς τοῦ ὕφους κανεὶς δὲν Τὸν ἀναγνωρίζει. Δεικνύουν εἰς Αὐτὸν μετὰ σχετικῆς ὅλως προθυμίας διάφορα αὐτοκίνητα καὶ μετ' ὀλίγον τὸν ἀφίνουν μόνον πλησίον εἰς αὐτά.

Ἐν τῷ μεταξὺ καταφθάνει ὁ κ. Ρωμάνος.

—Ποῦ εἶνε ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βασιλεύς;

Ἔκπληξις ὅλων ἐκεῖ.

—Ὁ Βασιλεύς; Ποῖος Βασιλεύς;

—Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων. Θὰ ἤρχετο διὰ νὰ ἴδῃ αὐτοκίνητα.

Ἐνθυμοῦνται τότε τὸν ἄγνωστον ἐπισκέπτην. Ἐζήτησαν παντοῦ νὰ τὸν εὕρουν ἀλλὰ ματαίως. Τέλος ἕνα πεταμένο τακκάκι τοὺς ὁδηγεῖ. Καὶ τὸν εὑρίσκουν χωμένον ὅλον κάτω ἀπὸ ἕνα αὐτοκίνητον, νὰ ἐξετάζῃ ἐπισταμένως τὸν μηχανισμόν του.

Ἦτο ὁ ἄνθρωπος τοῦ σπὸρ καὶ τοῦ ὑπαίθρου. Καί, ὡς ἦτο ἑπόμενον, σπανίως ἱκανοποιεῖτο ἀπὸ μουσικὰς ἀπολαύσεις. Δὲν ἠμποροῦσε νὰ μένῃ προσηλωμένος ἐπὶ ὥρας εἰς μίαν συναυλίαν, ὅσον ἐξαιρετικὴ καὶ ἂν ἦτο.

Πέρυσι, κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς συναυλίας τοῦ βιολιστοῦ Τόμσων, ὁ Βασιλεὺς ἐδέχθη εἰς τὸ θεωρεῖον του τὴν ἐπίσκεψιν ἑνὸς ἀνωτέρου ὑπαλλήλου, ὅστις τὸν παρεκάλεσε νὰ ἐπικυρώσῃ ἐκεῖ τὴν ἀπονομὴν τοῦ Ταξιάρχου τοῦ Γεωργίου εἰς τὸν διάσημον καλλιτέχνην.

—Ναί, βέβαια. Πρέπει νὰ τοῦ τὸ δώσουμε μιὰ ποὺ μᾶς ὑποστηρίζῃ στὸ τόπο του καὶ ἀφοῦ παίζει καὶ τόσο καλά. Ἂν καλά... τί νὰ σοῦ πῶ! Σοῦ ἀρέσει ἡ Μουσική; Πές μου τὴν ἀλήθεια.

—Βεβαίως, μοῦ ἀρέσει, Μεγαλειότατε.

—Περίεργο! Ὅλους τοὺς ἐρωτῶ καὶ ὅλοι μοῦ λένε πὼς τοὺς ἀρέσει ἡ σοβαρὴ μουσική. Μόνο ἐμένα δὲν μοῦ ἀρέσει. Κι' αὐτὸς ποὺ παίζει τώρα φαίνεται καλὸς κι' σίγουρος στὴν τέχνη του ἀλλὰ δὲν μ' ἐνθουσιάζει... Τὸ βράδυ θὰ πάω στὰ «Ὀλύμπια», ποὺ ἦρθε τὸ νέο ἱπποδρόμιο.

Λίαν προσεχῶς εἰς τὴν «Σφαῖραν»

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

10 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ

—Ναύτης μόλις 20 Μαΐων διατελῶν ἐπ' ἀδείᾳ, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν πρὸς ἀνακούφισιν μετὰ δεσποινίδων τῆς ἡλικίας. Προτιμῶνται Τρικάλων, Βόλου, Ἀθηνῶν, Ἐλευσῖνος, Μεγάρων, Κορίνθου. Γράψατε «Οἰακιστὴν» θυρὶς 57 Γραφεῖα «Σφαίρας».

—Ἀνοίγω ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδες, παντρεμμένες, χῆρες, ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα καὶ γιὰ κάθε ζήτημα. Κώστας Λαγάκος p. r. Ἀθῆναι.

—Νίτσα γιατὶ δὲν ἔγραψες ἀκόμη; διεύθυνσιν ξέρεις F.ball Στόκλης Περιμένω.

—Μπολσεβίκο Μεντογιὸν Γλυκειὰ μ' ἀγάπη· χίλια φιλιὰ μὴ μὲ λησμόνει Ἀσύλληπτος.

—Νεαρὲ πνευματικὲ κόσμε. Σταμάτησε τὴ φτερόφορη σκέψι σου στὴς δυό μου αὐτὲς γραμμὲς καὶ ἡ πολύδακρη πέννα σου ἂς χαράξῃ λίγες λέξεις βγαλμένες ἀπὸ μεθῦσι ὀνείρων σὲ carte-postal ἢ σὲ ἐπιστολὲς ξυπνῶντας μου ἀδικοθάμενα μ' ἄλλα αἰσθήματα μόνο ἑλληνιστὶ Γράψατε «Καλαμιοῦ ξεψύχισμα» Ecole Veterinaire d'Alfort Paris.

—Λέλαν. Κατέχω τελευταίαν σου 27ης Σεπτεμβρίου. Ἀπήντησα γράφω τακτικὰ γράφε συχνὰ ἀνησυχῶ. Ἀναμένω ὑποσχεθεῖσαν φωτογραφίαν σου. Ὑγίαινε Κυρίτσης σου.

—Τριακονταετὴς νέος ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ δεσποινίδων 18—26 ἐτῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Θεσ)νίκης, Πατρῶν. Σκοπὸς γνωριμία καὶ ἀποκατάστασις. Προτιμῶ ἀπὸ τὰς μικροαστικὰς τάξεις γιατὶ κι' ἐγὼ δὲν εἶμαι πλούσιος. Γράψατε «Ἀθηνόπουλο» θυρὶς 60 Γραφεῖα «Σφαίρας».

—Νέος ἕλλην ἐκ Σικάγου ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας καλῶν οἰκογενειῶν ἀπὸ 25 ἐτῶν καὶ ἄνω, ἢ ἀξιότιμον κυρίαν ἀνεξάρτητον καὶ ἄνευ ὑποχρεώσεων. Γράψατε «Ἀπογοητευμένον Νέον» 26 South Halsted Street Chicago Ill. u. s. a.

—Ἐπιθυμῶ ἀνταλλαγὴν ἐπιστολῶν μετὰ δεσποινίδων καλῶν οἰκογενειῶν 20 ἐτῶν καὶ ἄνω. Σκοπὸς σύναψις ἐρωτικῆς φιλίας καὶ γνωριμίας καθόσον ἡ ἀφιξίς μου εἰς Ἑλλάδα θὰ εἶνε λίαν προσεχής. Γράψατε Jhonson 109 West North Avenu Chicago ill u s a.

—Τρεῖς καλὲς φιλενάδες ἀλληλογραφοῦσι μὲ ἁπαξάπαντας πρὸς ἀπόκτησιν ἐρωτικῶν σχέσεων. Προτιμῶσι στρατιωτικοὺς καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν διαμένοντας «Μαυρομάτα» «Σίσσα Γεωργιάδου» «Τρελλοκόριτσο» p. r. Πύργον.

—Ἀνταλ. c. p. καὶ ἐπιστολὰς μὲ νέους μορφωμένους καὶ παιδιὰ μετώπου. Ἰουλία Ἀντωνιάδου p. r. Πύργον.

—Ὁ Cesar Krusurean ἐπιθυμεῖ ν' ἀνταλλάσσῃ ἐπιστολὰς μὲ δεσποινίδας, κυρίας καὶ νέους ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος. Εἰδικῶς προτείνει καὶ αὐθις ἀλληλογραφίαν ἐπὶ οἱουδήποτε θέματος εἰς Μυσσωτίδα Σμύρνης, Ὄλγαν Φελουζάκη, Πασχαλιάν, Μαργαρίταν (Μιτυλήνης), Μιζλτόπουλον εἶδε φωτογραφίας. Ἀπαντήσατε Κον Thom. p. r. Θεσσαλονίκην.

—Μαρίαν Κοκκινιᾶ, Πειραιᾶ· ἠρραβωνίσθητε; Ὁ μνηστήρ σας γνωρίζει τὸν πρώην μνηστῆρα σας; Ναὶ ἢ ὄχι; Πᾶς ἐνδιαφερόμενος ἂς ἔλθῃ εἰς συνάντησίν μου. Ἐπίσης θὰ δημοσιεύσω τὴν φωτογραφίαν σας καὶ τὰς ἐπιστολάς σας. Δ. Σ.

—Ἀγαπητέ μου Μίμη διατὶ δὲν μᾶς γράφεις πάντοτε; Ἐγὼ καὶ ἡ μητέρα σου ἀνησυχοῦμεν ὑγείαν σου. Γράψατε ἀλλὰ δὲν σᾶς ἀφίνει ὁ ἔρως τῆς ζωῆς; Εἶνε ἀξία τῆς ἀγάπης σας; Τότε ἂς δεχθῇ τοὺς ἐγκαρδίους χαιρετισμοὺς ἡ χωριατοπούλα σου. Ἡ ἐξαδέλφη σου Καίτη, Ἄμφισσα.

—Κύριε Λαμπρόπουλε Ἐρρῖκε λάβετε ἐπιστολήν μου μέσῳ p. r. Ξανθίππη.

—Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς μὲ δεσποινίδας καὶ κυρίους ἀρίστης μορφώσεως. «Ἄνθος Ἀνθέων» p r. Λαμίαν.

—Ὅσες καὶ ὅσοι θέλουν νὰ ἀνακουφίσουν τὴν παρακμάζουσαν νεότητα ἂς γράψουν «Παρακμάζουσα Νεότης» p. r. Λαμίαν.

—Προκήρυξις ὁμίλου Σας-Σεκρέ. Διὰ πρώτην φορὰν εἰσερχόμενος εἰς τὸν κύκλον τῶν ἀνταλλακτῶν ζητεῖ ἀνταλλαγὴν c. p. καὶ ἐπιστολῶν μὲ δεσποινίδας ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδίως Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Πατρῶν, Μεσολογγίου, Γυθείου. Προτιμῶνται τορεῖα καὶ καλλοναί. Ἀπευθυντέον Σας-Σεκρέ, p. r. Μεσολόγγιον.

—Κορίτσια καὶ ἀρσακειάδες πέστε τῆς Τούλας Π. νὰ περάσῃ εἰς τὸ p. r. νὰ λάβῃ γράμμα μου ἀμέσως. «Ἀθηναῖος».

—Κάποιο ἀνέραστο παιδὶ ἀνταλλάσσει c. p. καὶ ἐπιστολὰς Ἀγγλιστὶ-Ἑλληνιστὶ μὲ δεσποινίδας Ἀθηνῶν, Πειραιῶς. Ὑπόσχεται ἐχεμύθειαν «Ἀπόπαιδο τῆς Μοίρας» θυρὶς 51 Γραφεῖα «Σφαίρας».

—Ἀσπίδα τοῦ Δαβὶδ ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ, ὀνομάζεσαι Α. Φ. τὸν καθρέπτην σας ἀπειονίζει ἡ ἐπιστολή μου Ρ. Χ. Κοέν.

—Μεφίστο Η Ν. Β 1. 3. 5. Κων)πολις εὑρίσκεται εἰς Μασσαλίαν, ἀναμένετε νεώτερα. Νῆσα Κωνσταντινούπολις.

—Κύριε Γ.... ψευδώνυμόν σας ἀνήκει καὶ εἰς ἄλλον; Σύστασις Πάνου Ἄνναν p. r. Oleandre.

—Ἐρρῖκε εὐχαριστῶ ὡς καὶ ἡ χωριατοποῦλα μου. Πιστὴ καὶ ἀφοσιωμένη τῷ Μίμῃ της. Νίνα σου συνήντησα Κυριακὴν «Κοτοπούλη» εἰς ἐρώτησίν μου ὁ Ἐρρῖκος; ἐδάκρυσε διατί; Κυριακὴν Ἀττικὸν ὁ στενότατός σου Μίμης Καραδημ. Ἀθῆναι.

—ΟΛΑΙ καὶ ΟΛΟΙ σπεύσατε νὰ ἀνταλλάξετε μὲ ἕναν πραγματικῶς ἄπειρον. Γράψατε «Ἄπειρον», p. r. Μιτυλήνην.

—Ἀνταλ. ἐπιστολὰς μὲ δεσποινίδας Ἀθηνῶν, Φιλιατρῶν, Κυπαρισσίας. Σκοπὸς ἀνταλλαγὴ σκέψεων. Γράψατε «Πήγασος» p.r. Θεσ)νίκην.

—Ζητῶ ἀνταλλαγὴν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν μετὰ δεσποινίδων. Μετὰ τῆς ἀρεσκούσης μοι ἀνταλλαγὴν φωτογραφιῶν. Διεύθυνσις «Ὀρφέα Σάμου» p. r. Βαθὺ Σάμος.

—Προσοχή! Πρὸς πρόληψιν δικαίων παραπόνων εἰδοποιῶ τὰς τυχὸν ἀποστειλάσας μοι ἐπιστολὰς ὅτι δὲν ἔλαβον εἰμὴ μόνον μίαν ἐκ Βόλου εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἀπήντησα. «Ὀρφεὺς Σάμου», Βαθὺ Σάμου.

—Σκοπεύων νὰ μετοικήσω εἰς Σμύρνην δέχομαι ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας. Σκοπός· γνωριμία. Διεύθυνσις P. Tacticos, p. r. Caire Egypte.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΣ

—«Καρυάτιδα». Δέχομαι ἀνταλλαγὴν καὶ ἀναμένω· ὁμοίως ἀνταλλάσσω c. p. προτιμῶ καλλονὰς μετὰ δεσποινίδων Ἀθηνῶν, Θεσσαλονίκης, Σμύρνης, μορφωμένων καὶ γνωριζουσῶν μουσικήν. Ἀλέξιος Ὑψηλάντης 27ον Πεζ. Σύνταγμα 2ος λόχος Τ. Τ. 911.

—Τρία νεαρὰ ἐφεδράκια θέλοντα νὰ διασκεδάσουν τὴν μελαγχολικὴν καὶ λησμονημένην ζωήν των, αἰτοῦν ἀλληλογραφίαν μετὰ σοβαρῶν δεσποινίδων. Γράψατε Λησμονημένους 7ου Πεζ. Συν)τος Μ. Ἐπιτελεῖον Τ. Τ. 907.

—Δεσποινίδες Ταρλὰ Μπασὴ, Πέραν Κων)πόλεως· ποιὰ ἀπὸ σᾶς θὰ ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ παρηγορήσῃ ἕνα πατριώτην της καβαλλάρην τῆς ἐνδόξου Ταξιαρχίας Ἱππικοῦ, μαχόμενον εἰς τὰ ἐκτεταμένα πεδία τῆς Μ. Ἀσίας «Θρυλικὸς Καβαλλάρης» 3ον Σύνταγμα Ἱππικοῦ 3ης Ἴλης Τ. Τ. 926.

—Τρία φανταράκια ἐλθόντα εἰς οἰκονομικὴν κρίσιν, δέχονται ἐπιταγὰς καὶ ταχ. δέματα. Σκοπὸς ἡ φτώχεια. «Τρία ἐλεεινὰ φτωχαδάκια» 4ου Πεζ. Συν)τος 2ας Πολυβολαρχίας Τ Τ. 908.

—Ποιὰ ἀπὸ τὰς ἀναγνωστρίας τῆς ἀγαπητῆς μας «Σφαίρας» θὰ θελήσῃ μὲ δυό της λόγια νὰ διασκεδάσῃ τρεῖς κουρασμένες ὑπάρξεις ποὺ βρίσκονται στὲς κορυφὲς τῶν βουνῶν τῆς θείας Ἰωνίας; Περιμένομεν «Ἄγγελος τῆς Νίκης» «Ἄγγελος τῆς Ἐλευθερίας» «Ἄγγελος τῆς Εὐδαιμονίας» 3ον Συν)μα Πεζικοῦ 10 Λόχος Τ Τ.922

—Νεαροὶ ἀξιωματικοὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ διασκεδάσωσι κάπως τὴν μονοτονίαν τοῦ ἐνσκήψαντος χειμῶνος ἐδῶ ἐπάνω εἰς τὰ ἄγρια καὶ παγερὰ βουνὰ τῆς Μ. Ἀσίας, παρακαλοῦσιν ὅσας ἐκ τοῦ ὡραίου φύλου θὰ εἶχον τὴν καλωσύνην νὰ χύσουν ὀλίγον βάλσαμον παρηγορίας διὰ τῆς ἀλληλογραφίας των, ἂς γράψουν εἰς τὰς κατωθι διευθύνσεις «Αἱμάσσουσαν Καρδίαν» «Ἐγκαταλελειμμένον» «Ὁδοιπόρον τῆς Ἀνατολῆς» 3ον Τάγμα 1ου Πεζ. Συν)τος Τ. Τ. 907

—Αἰτῶ ἀλληλογραφίαν μὲ Ἀρσακειάδας ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Βαλικεσὲρ Μικρᾶς Ἀσίας. Σκοπὸς ἱερός. Τὰ ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε «Κεραυνόν», 1ον λόχον.

—Νέος 25 ἐτῶν ἐπιχειρηματίας, ὑπηρετῶν ἤδη εἰς τὸ Μέτωπον καὶ θέλων μετὰ τὴν ἀπόλυσίν του νὰ ἀποκατασταθῇ ἔν τινι τῶν μεγάλων πόλεων τῆς Ἑλλάδος, αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ χήρας 20—25 ἐτῶν. Προτιμᾶ ἐξ Ἀθηνῶν, Θεσσαλονίκης, Σμύρνης, Ἀδριανουπόλεως καὶ Κωνσταντινουπόλεως. Σκοπὸς ἱερός. Γνωριμία δι' ἀνταλλαγῆς φωτογραφιῶν. Τὰ ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε «Πολικὸν Ἀστέρα» 1ον λόχον, 2ου Συν)τος Πεζ. XIII Μεραρχίας Τ. Τ. 922.

—Νεαρὸς ἐπιλοχίας ὑπηρετῶν ἐπὶ τριετίαν εἰς τὸ Μέτωπον ζητεῖ ἀνακούφισιν τῆς μονοτόνου ζωῆς δι' ἀνταλλαγῆς ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν μὲ δεσποινίδας 18—22 ἐτῶν. Προτιμᾶ Ἀθηνῶν, Σμύρνης, Θεσσαλονίκης καὶ Θηβῶν. Γράψατε «Μονάχο καλύβι», 1ον λόχον, 2ου Συν)τος Πεζικοῦ XIII Μεραρχίας Τ. Τ. 922.

—Ζητάω ἀλληλογραφία μὲ Δεσποινίδας γιὰ νὰ παρηγορήσω λίγο τὴν πονεμένη μου καρδιά. «Πονεμένη καρδιά», Σ. Μοῖρα ὀρειβατικὴ 1η Πυροβολαρχία Τ. Τ. 913.

—Εἰσερχόμενος καὶ ἐγὼ γιὰ πρώτη φορὰ στὸ μυρτοστόλιστο σαλονάκι τῆς «Σφαίρας» ἀνταλλάσσω κάρτες μὲ εὐγενικὲς ὑπάρξεις ὅλης τῆς μεγάλης Ἑλλάδος μας. Δὲν ἀποκλείονται καὶ τῆς Κων)πόλεως. Γράψατε «Μπερδεμένο συρματόπλεγμα», 2ον Σύνταγμα Πεζικοῦ, 3ος λόχος Τ. Τ. 922.

—Ντρόνι γράω δὲ κάρτ ποστὰλ μὲ βάσιας ἐδὲ μὲ χήρα ἀοβανίτε γκὰ Ἀθήνα, Μενίδι, Λεψίνα, Μάντρα, ἐδὲ γκὰ κατοῦντετ τ. φίβς Σκρούανι «Κουραμὶν ἐμουχλιάσουρ» 1ου λόχου, 2ου Συντάγματος Πεζικοῦ Τ. Τ. 922.

—Εἰς τὰς ἀνεπτυγμένας δεσποινίδας καθιστῶ γνωστὸν ὅτι ἀνταλλάσσω c p. προτιμῶ καλλονάς. Ἀλέξιος Ὑψηλάντης 27ον Πεζ. Σύνταγμα 2ος λόχος Τ Τ. 911.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Γ. Πασσᾶν. Ἀφοῦ ἀπεκαλύφθητε λογοκλοπῶν γιατὶ ἐπιμένετε νὰ διαπομπευθῆτε καὶ διὰ δευτέραν φοράν, πρᾶγμα ποὺ ὁ Ἀρχισυντάκτης ἐζήτησε νὰ τ' ἀποφύγῃ; —Πολὺ καλά, δὶς Ε. Χαραλαμπάκη.—Αὐτὸ ποὺ ζητεῖτε εἶνε ἀδύνατον κ. Ε. Δημητρίου. διότι δὲν ἔχομεν τὴν ἄδειάν της, ἄλλως τε εἶνε μνηστευμένη.—Δ. Καρδασάκην, Γ Νικολόπουλον. Τόμος ἐστάλη.—Κ. Τσαλαμ. Ὄχι.—Ροτσίνην. Ἡ ἐνοικίασις θυρίδος δρ. 5. Καὶ ἔτσι θὰ παραλαμβάνετε τὴν ἀλληλογραφίαν σας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας.—Τιγκαράκην. Ἂν δὲν ἐδημοσιεύθη, σημαίνει ὅτι δὲν ἐλήφθη.—Α. Κουτσουρέλην Τεχνικῶς εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατον.—Ἀνδ. Γερούλην Δρχ. δύο.—Μ. Σατανᾶν Τὸ διάβημά μας δὲν θὰ συντελέσῃ εἰς τίποτε ἀφοῦ εἶνε κακοήθεις ὅλοι.—Χ. Ἀνδρέου. Ὅπως εἴδατε μετεβλήθη.

Ἐλήφθησαν αἱ συνδρομαὶ καὶ ἐνεγράφησαν οἱ κ. κ. Κων. Νικηφόρος, Ath. Papadimos, Ἀντ. Μικοῆς, G. Decazos, Κ. Καλλιγρίδης, Ez. Michael, Γ. Ε. Γκούφας Γ. Κατσιμάνης, Β. Ζορμπᾶς, Α Bugoncos, Λ. Ἐμμανουηλίδης Ι. Γεραμάνης, Γ. Ἀγοραστός, Β. Ἀναγνώστου.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1920

(Ἑκάστη ἔγκρισις ἢ ἀνανέωσις διὰ τὸ 1920 δραχμὴ μία. Οἱ ἐγκρίνοντες ψευδώνυμα πρέπει νὰ μᾶς γράφουν τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσίν των).

«Οἰακιστὴς» «Καλαμιοῦ Ξεψύχισμα» «Ἄγγελος τῆς Νίκης» «Ἄγγελος τῆς Ἐλευθερίας» «Ἄγγελος τῆς Εὐδαιμονίας» «Αἱμάσσουσα Καρδία» «Ἐγκαταλελειμμένος» «Ὁδοιπόρος τῆς Ἀνατολῆς» «Πονεμένη ψυχή» «Σας-Σεκρὲ» «Μονιχό Καλύβι» «Κεραυνὸς» «Ἀθηνόπουλο» «Ἀθηναῖος» «Μπερδεμένο Συρματόπλεγμα» «Ἄπειρος» «Ὀρφεὺς Σάμου».

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

(Εἰς τὸ ἱδρυθὲν εἰς τὰ γραφεῖα μας πρὸς διευκόλυνσιν τῆς μεταξὺ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀλληλογραφίας εἰδικὸν ταχυδρομικὸν τμῆμα ἐνοικιάζονται ἠριθμημέναι γραμματοθυρίδες, μέσῳ τῶν ὁποίων διαπεραιοῦται ἡ ἀλληλογραφία κάθε ἀναγνώστου μετὰ ταχύτητος καὶ ἐχεμυθείας. Ἐνοίκιον ἑκάστης γραμματοθυρίδος δραχ. 5.)

Ἐνοικίασαν γραμματοθυρίδας οἱ Π. Μ. θυρὶς 65. «Ἀθηνόπουλο» θυρὶς 60. «Μαρίκα» θυρὶς 61. «Τσαχπινοῦλα» θυρὶς 62

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Ο ΕΡΩΣ ΣΤΑ ΓΛΥΚΑ ΜΑΤΙΑ

Ὁ ἔρως πάντα βλάστησε
μέσ' τῶν ματιῶν τὴ χάρι
βρίσκει τὴ ρίζα στὴν καρδιὰ
πέρνει τὸ μονοπάτι.

Ἀρχίζει πάλλει ἡ καρδιὰ
κι' ἀνοίγει τὸν ἀνθό της
ἀνθίζει γίνεται καρπὸς
στὴ γλύκα τῶν ματιῶν της.

«Κυνηγὸς Εὐτυχίας»

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἡ «Σφαῖρα» πωλεῖται ὑπὸ τοῦ νεοσυστάτου καὶ κατὰ πάντα λαμπρῶς ὀργανωμένου πρακτορείου τῆς Συνεταιρικῆς. Ἐπειδὴ ὅμως συνεπείᾳ τῆς ἀλλαγῆς ταύτης, μερικοὶ ἀναγνῶσται μας πιθανὸν νὰ μὴν εὗρον εἰς ὡρισμένα κιόσκια τὸ φύλλον, παρακαλοῦνται νὰ τὸ ζητήσουν ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας.

Ἐπίσης ὅσοι ἀναγνῶσται ἐλάμβανον μέχρι τοῦδε τὸ φύλλον κατ' οἶκον παρ' ἐφημεριδοπώλου παρακαλοῦνται νὰ μᾶς εἰδοποιήσουν διὰ ν' ἀναθέσωμεν εἰς τοὺς ἐφημεριδοπώλας τοῦ νέου Πρακτορείου τὴν κατ' οἶκον διανομήν.

Ὁ ά τόμος τῆς «Σφαίρας» χαρτόδετος, πωλεῖται εἰς τὰ Γραφεῖα μας ἀντὶ δραχμῶν 12.

ΤΟ ΕΠΤΑΗΜΕΡΟΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΥΘΥΜΟΝ ΟΨΙΝ ΤΟΥ

Τοῦ Βλάμη τὰ καμώματα

ΠΕΡΙ ΠΟΝΤΙΦΗΞ

Μοῦ σφυρίξανε κατινὶς στό οὖς γιὰ τὰ σένα, ρὲ Μανιῶ σιναποβλάσταρη, τὸ ὁποῖον πολὺ μοῦ κακοφαίνεσται, γιὰ νὰ ξέρῃς.

Μοῦπανεδηλαδὴπῶς θέλεις καὶ σὺ νὰν τὸν ἔδῃς μαζὶ μ' ὅλες τὶς ἄλλες κονκάγιες, ποὺ λυσσάξανε τώρα κοντὰ περὶ νὰ ἰδοῦνετὸνΠάπα κι' ὅλο μὲ δαύτονα στὸ στόμα βρίσκονται, τὸ τραγοῦδι του δηλαδὴς καὶ τὴν κουβέντα του καὶ τόνε πιπιλᾶνε σὰν καραμέλα μαεστράνι—μὲ το μπαρδὸν κι' ὅλας καὶ ἄνευ παραξήγησι, γιατὶ δὲν εἶνε γιὰ νὰν τὰ κοκοπιάνῃς αὐτὰ τὰ πράμματα—ξηγιέμαι ἀβεζάπ; Ὅπου καὶ νὰ κάνῃς δεξιόθεν καὶ ζερβιόθεν, ἔμπροστεν καὶ νοτίως, πάντοτες περὶ διὰ Ποντίφηξ θ' ἀκούσῃς. Ὅλες οἱ σιμῖτες ποὖχουνε κάνει τὴν καρδιά τους σταυροδρόμιο καὶ μαζεύεται κεῖ μέσα ἡ σάρα—ἡ μάρα καὶ τὸ κακὸ συναπάντημα, ὅλες ζητᾶνε νὰν τονε δοῦνε, οἱ ἀσταύρωτες, σάμπως καὶ πρώτη φορά τους θὰν τὸ πάθουνε. Καὶ σὺ μαζὶ μὲ δαῦτες, ρὲ Μανιῶ ἀειπάρθενη! Ποτές μου δὲν τὦλπιζα γιὰ νὰν τ' ἀκούσω τέτοιο παραμῦθι... Δὲ σ' ἀντιλέω τό ὄχι, κορίτσι πρᾶμα γαργαλιάρικο εἶσαι καὶ σύ, θέλεις τὸ ρέγουλό σου καὶ τὰ εὐκόλως εὐνοούμενα—καλὸς ὁ λόγος σου. Νἄρθῃς ὅμως σὲ τ' ἐμένα, στὸν ἄνθρωπό σου ποὺ σὲ γνωρίζω καὶ μὲ γνωρίζεις μέχρι καλτσοδέτα, κι' ὄχι νὰ μοὖχῃς προστριβὲς μὲ τὸν Παῦλο καὶ μὲ τόν Γκίκα, καὶ νὰ ξιφτελίζεσσι μὲ τὸ μικρὸ λαό—τὰ κουβεντιάζω σανφασόν; Ἄειντε νὰ μοῦ χάνεσαι τὸ λοιπὸν καὶ τήρα νὰ μὴ μάθω τίποτις σόκεν ἄλλη βολά, γιατὶ θ' ἁρπάξω τὴν ἀμφίβια, ρὲ φαυλοκράτισσα, καὶ θὄρθω νὰ σ' ἀνοίξω ἔκθεσι στὰ σηκοτοπλεμμονάκια σου—ἀμάν, καϋμέ!

Ὁ Βλάμης

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΟΙ ΤΥΠΟΙ
Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

—Γιάννη, Γιάννη, γειά σου, Γιάννη.

—Γειά σας γειά σας ἄντε θὰ πάρτε τί θέλετε Βάρκα Γιαννουκάκη ἔλα μπρὸς γιατὶ δὲν ἔχουμε καιρὸ νὰ χάνουμε ἔρχεται ἔρχεται....

—Ποιὸς ἔρχεται, Γιάννη, Γιάννη;

—Τί ποιὸς τὶ ποιός ἔρχεται τὸ πνεῦμα μὲ τὴ ρομφαία τὸ πνεῦμα δὲν ἀκοῦτε κουφοὶ εἶστε κουφοὶ γίνεται σφαγὴ γίνεται νὰ πέρα στὴν ἀνατολὴ μεγάλη σφαγὴ τὸ αἷμα τρέχει ποτάμι ὅλους θὰ μᾶς σφάξῃ ὅλους ὅλα τὰ γουρούνια ἔρχεται ἔρχεται μέσα σ' ἕνα σύννεφο λιβάνι...

—Τί εἶν' αὐτὸ ποὺ ἔρχεται Γιάννη, Γιάννη;

—Τί νἆναι τί νἆναι τί κουβέντα εἶν' αὐτὴ ποὺ κάνεις τὸ πνεῦμα εἶνε τὸ πνεῦμα ὁ Χριστός...

—Μὰ καλὰ δὲν εἶσαι σὺ ὁ Χριστός;

—Κι' ἐγὼ κι' ἐγὼ μέσα σὲ λιβάνι εἶμαι μέσα σὲ λιβάνι δὲν εἶμαι στραβοὶ εἶστε μέσα σὲ λιβάνι κι' ἐγὼ τὰ γουρούνια σφαγὴ σφαγὴ μεγάλη ἔρχεται θὰ μᾶς πνίξῃ τὸ αἷμα νὰ νὰ θὰ πνιγοῦμε πνιγόμαστε νίλα νίλα ρουθοῦνι δὲ θὰ μείνῃ ρουθοῦνι ἡ συντελεία τῶν αἰώνων ἀμ ποῦ μέσ' τὴν ἐκκλησιὰ μέσ' τὴν ἐκκλησιὰ νομίζετε πῶς εἶνε ἐδῶ ἐδῶ εἶνε ἀνάμεσά μας ἐδῶ ἀνάμεσά μας θὰ μᾶς σφάξῃ ὅλους ἡ δευτέρα παρουσία ἐδῶ ἐδῶ θὰ γίνῃ ὄχι στὶς ἐκκλησιὲς αἷμα αἷμα τρέχει τὰ γουρούνια τὰ γουρούνια...

—Γιάννη, Γιάννη, θὰ πνιγῇς, Γιάννη! Πάρε καὶ καμμμιὰ ἀνάσα, Γιάννη!

—Καλὰ λὲς καλὰ λὲς γειά σας γειά σας...

Καὶ φεύγει πρὸς ἄλλην παρέαν διὰ νὰ ἐπαναλάβῃ τα ἴδια, μὲ τὸ γένι καὶ τὰ μπακαλιαράκια τῆς βελάδας του ἀνεμιζόμενα, μὲ χειρονομίες νευρικές, μὲ τὸ πολυπαθὲς καπέλλο του στραπατσαριζόμενον ἀγρίως ὑπὸ τῶν ἰδίων του χειρῶν· νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ ἴδια καὶ χειρότερα καὶ παρεμπιπτόνιως νὰ πουλήσῃ καὶ τὰ τσιγάρα του, ὁ ἐκ Πατρῶν πλανόδιος καπνοπώλης καὶ ἐπίγειος Χριστός, γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Γιάννης-Γιάννης.

ΠΑΡΟΔΙΤΗΣ

Ὁ ά τόμος τῆς «Σφαίρας» χαρτόδετος, πωλεῖται εἰς τὰ Γραφεῖα μας ἀντὶ δραχμῶν 12.

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

Περδίκω μ' π'λί μ' Γιὰ ἔτσ' σ' ἤθιλα νάεισι οὐρὲ χλιεμπουνιασμένε κουντουσβόερα, σὰν αὐτίν' τ'ν Ἰγγλίδα π' γνώρ'σα προυψέ, ἀψ'λὴ σὰν κατέβα νὰ φᾶμι, καραμπουζουκλίνσ, μὶ κάτι κανιὰ π' φόντις τ'ἀπλώσ' μάειδι φτακίν'του δὲν τ' φτάν' κι' ἅμα σὶ ξιγιλάσ' κὶ σὶ τ'λύξ' μέσα ἀντίου μαστέλλου. Κὶ κάτ' πιπερᾶτα μάγ'λα ἀπ' ἔλιες κὶ θὰ στάξ' τοῦ γαῖμμα σὰν μπριτζόλα βουϊδίσα. Τ'ν ἀντάμουσα προυψὲ στοὺ Ζάμπειου ἀπ' καθώμ'νι σ' ἕνα μπαγκάκ' μὶ τοὺ Μερακλῆ. Διάβινι κι τοὺν χαιρέτ'σι βιρβιριντζουειδῶς.

—Ποιὰ εἶν' αὐτίν' π' σὶ χιριτάει ἔτσ', οὐρὲ καλότ'χι; τ' λιέου.

Οὑ Μερακλῆς τοὺ πῆρ' ἀπάνε τ', τὤστριψι κὶ μοὔειπι: «—Εἶνι μίνια μ ί ς.

—Τί μ ε ῖ ς κὶ σεῖς, οὐρὲ ζιβζέκ', τ' λιέου. Πιρὶ τοῦ ποίγια εἶνι σὶ ρουτάου, ποῦθιν εἶνι, πῶς οὐνουμάζιτι κὶ ποῦ κατ'κεῖ.

—Ἰγγλέζα εἶνι, μ' λιέει, ἔτσ' τσ' λιένι τ'ς Ἰγγλέζις, μ ί ς.

—Μ' κάπους ἔτσ' λιέν κὶ τὰ πουντίκια, οὐρέ! Τί τοὺ διάτανου, γιὰ πουντ'κουμαμὲς τὶς περνᾶνε;

—Ὄϊ, εἶνι τ' Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

—Μιγάλ' ἡ χάρη τ' κὶ πότι γιουρτάζ';

—Ποίγιους.

—Αὐτίνους, οὐ Ἐρ'θρὸς Σταυρός, ἢ μπᾶ κὶ εἶνι μπουλσιβίκους σὰν ἐρ'θρὸς κὶ δὲ γιουρτάζ' πουτές;

—Καλ'μιρούδια σ' γι' αὔριου, οὐρὲ ἀντάμα κραίν'μι κὶ χώρια κ'βεντιάζ'μι;

—Καλὰ ντέ, κὺρ Μερακλῆ, μὴν ἀψών'ς κὶ δὲ σ' εἶπαμι κὶ καμπούρ'. Ἂν ἔκανα κὶ κάνα λάθουν σ'χώρα με κὶ σβύστου... Κατὰ τοὺν νταμπρᾶ π' μοῦ παίειζ χουρεύου κὶ γώ...Πιρὶ Κόκκ'νου Σταυρὸ μ' λιὲς ἡ ἀφιντιά σ', περὶ κόκκινου Μάη σ' κουβεντιάζου κι' ἰγώ, τόσου καταλαβαίνου! Εἶνι μαθὲς πουτὲς κόκκινους οὑ Σταυρός;

—Ἄειτι, καταχαϋμένι Μήτρου, ντὶπ κατὰ ντὶπ τζόρας εἶσι κὶ δὲν πῆρις χαμπέρ' ἀκόμα πῶς εἶνι σουκόμα; Ντόλυ τ' λιένε.

—Σουκόμα κὶ Ν τ ό λ υ!.. Μ' δὲν ν τ ό λ υ ε ς τόσ'ν ὥρα, οὐρὲ χ'στιανέ, νὰ μὴν ξουδεύβ'μι κ'βέντις στοὺν ἀέρα!

—Ἄειτι τώρα δὲν π'ράζ', μόνε πέσι μ' θέλ'ς νὰ στ'ν συστήσου κὶ σένα;

—Θέλου λιέει! Μ' θέλ' κὶ ρώτ'μα;

—Τώρα μὶ τ'ν ἄλλ' βόλτα π' θὰ ξαναδιαβῇ θὰν τ'ς κρίνου νἄρθ' σὰ 'δῶ.

Κὶ τῶντις, π' λιές, οὐρὴ καψου-Περδίκω μ'—μὴ δαγκών'ς τὰ χείλια σ' ἀπ' τ' ζήλεια—σὰν ξαναδιάβ'κι, τ'ς ἔκρινι οὑ ἀθεόφοβους κι' ἦρθι σ'μά μας.

—Δὴ μήριγκ ἄϊτ; τ'ς λιέει οὑ Μερακλῆς.

—Ὄφ δὴ κόμπανυ, μίστερ, λιέει αὐτίν'.

—Τάτσι μίτσι-κότσι κὶ τοὺ κακὸ σ'ναπάντ'μα λιέου κι' ἰγώ.

Κι' οὑ διάουλους νὰ μᾶς πάρ' ἂν καταλάβιναμαν κάνας ἀπ' τ'ς τρεῖς μας τὶ ἔλιεϊ οὑ ἄλλους.

—Μίστερ Μήτρους Κούρνογκαλ' ἀπ' ἔδου, λιέει οὑ Μερακλῆς.

—Μερακλῆ, μὴ μ' χαλᾶς τ' ὄνουμα γιατὶ θὰ σ' φέρου τοὺ τσαροῦχ' στοὺ κιφάλ'.

—Τοὺ λιέου Ἰγγλέζ'κα, οὐρὲ μπούφου, μ' λιέει αὐτίνους.

—Ὢ γιές, ὢ γιές! μ' λιέει αὐτίν'.

—Μὶ γειές σ' κὶ μὶ χαρές σ', τ'ς λιέου κι' ἰγώ.

—Γκοὺτ ἤβνιγκ! μ' λιέει αὐτίν'.

—Δὲν καταλαβα τὶ εἶπις, μ' κάπους ἔτσ' θὰ νἄνι τοὺ πρᾶμμα, τ'ς λιέου κι' ἰγώ.

Κι' ἀπὲ σὰν εἶδα πῶς δὲ σκάμπαζε γρὺ ἀποὺ Ρουμέϊκα, ἀνοίγου κι' ἰγὼ τ' γλουσσίτσα μ' κὶ σ' ἐνέργειαν οὖλες τ'ς Ἰλλην'κοῦρις π' ξέρου: —Χαίρου λίαν κὶ φχαριστιώμαστι, νάεισι καλὰ τοὺν Αὔγουστου ποὔεινι παχειές ἡ μῦγις, χρόνια πουλλά, νὰ ζήσῃς ὥς τοὺ γιόμμα κὶ καλὴ Ἀνάστασ'.

Κι' ἀπὲ σὰν ἄκ'γι αὐτίν' τ'ς παπαρδέλις μ' στέκουνταν μὶ τοὺ στόμα ἀν'χτὸ κὶ θὰ νἄλιεϊ μέσα τ'ς, «οὐρὲ τὶ φουσιῆρας εἶνι τούτους!». Ἔπαψα ἰγώ, ἀρχίν'σι αὐτίν' μὶ κάτ' μ'σὲς κ'βέντις σὰν κὶ ἰάχι καταπγὴ τοὺ ψαρουκόκαλου. Τί διάουλου γλῶσσα εἶν' αὐτίν' ἡ Ἰγγλέζ'κη δὲν μπουρᾶ νὰ καταλάβου. Ἔσκυψα κι' ἰγὼ μὶ τρόπου στοὺ Μερακλῆ κὶ τ' λιέου:

—Οὐρὲ Μερακλῆ, δὲ μ' τ' δανείειζ ἰμένα γιὰ κανιὰ δικαριὰ μέρις νὰν τ' βγάλου τσιράκι στὰ ρουμέϊκα κὶ νὰν τ'ν καρδαμώσου κι' ὅλιες κανιὰ στάλα, γιατὶ πάρα εἶν' ἀδύναμ' ἡ καψαρή;

—Μ' καλὰ κὶ σὶ ποιὰ γλῶσσα θὰ σ'νενουγιῶστι;

—Μουρέ, γι' αὐτίν' τ' δ'λειὰ π' τ' θέλου ἰγὼ γένιτι στὰ μοῦτα, δὲν ἔχ' ἀνάγκ' ἀποὺ σ'νενόηση κι' ἀπὲ δὲν τοὺ ξέρ'ς πῶς τοὺ πιπέρ' σ' οὖλιες τ'ς γλῶσσις τ' κόσμ' τοὺ ἴδιου τοὺ τρίβ'ι;

Ὅσου ν' ἀπουσώσου τ'ν κ'βέντα μ' κὶ νὰ γυρίσου νὰν τ'ν ἰδοῦ, αὐτίν' εἶχι πάρ' δρόμου ἢ σακαφιώρα κὶ ποῦ νὰν τ' φτακ'ς μὶ τὰ φουρνόξ'λα πούεϊχι ἀντὶς γιὰ πουδάργια.

Ἔτσ' γίν'κι λάσπ' ἡ δ'λειά μας κὶ γαργάλαμι γιὰ νὰ μὴ σὶ γαργαλήσου. Ταῦτα κὶ μένου

Μήτρους Κουρ'νόγαλους

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ
(ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Σημερησίως
ἔληψον οἰσίως
καὶ ταχυδρομίως
μίαν πατάκς
γενικὴ τῆς παταχός,
ἤγουν γαλλιξὶ
γεώμηλον τῆς γαιός,
τὸ ὁποῖον
πρὸς φαγίον.
Μοὶ τὸ ἀπέπεμψεν
μία τις εἰδειδής κυρὰ Εὐὴν τὰ μάλα [ἀγγέλω
βουλεύομαι καὶ θέλω
καθάπερ ὥσα ψυχικάρα
ποσὲς δὲ πρωτέρα
ἀλλ' ἡμίτριπτος
ἐμβαβουνάρα,
δῶκαι μοι οὐκ μὴν τὴν πατάκς ἀλλὰ χονδρικῶς
καὶ τὰ ρέσθα τῆς πατατός,
ἤγουν σαράνδα τὸ βερύκοκον
—ρίκο ρίκο ρίκοκον—
τουθόπερ ἄχ καὶ βὰχ ἐρίτιμος κυρία Εὐάγγέλω
ἐσὲ καὶ μονηνουχὶ ἐθέλω,
ἔλθετι γοῦν τροχαίως πρὸς με
καὶ φιλακίων πληθώραν χειλιοτρόπως δός με
τὸ ὁποῖον
ἐρωτιδεὺς εἰμὶ τῶν σφῶν ἀπτῆς σαλμακίων.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

Η ΠΥΘΙΑ ΣΑΣ

('Εκ τῆς γραφῆς ἐπεξηγεῖται ὁ χαρακτήρ. Ἀπαντήσεις μόνον εἰς ψευδώνυμα. Διὰ κάθε ἀνάλυσιν χαρακτῆρος δέον νὰ ἐσωκλείωνται δρ. 2).

Ἄ π ι σ τ ο ν Θεσσαλονίκην.—Ὁ γραφικός χαρακτήρ σας δείχνει γένος θηλυκόν. Δὲν εἶσθε δὲ καθόλου ἄπιστος, ἀλλὰ πολὺ εὔπιστος, ἕνεκα τοῦ ἀπονηρεύτου καὶ εἰλικρινοῦς χαρακτῆρος σας. Ἄλλα προτερήματά σας εἶνε ἡ καρτερικότης, ὁ ἰδανισμὸς τῆς ψυχῆς καὶ ἡ πίστις πρὸς ὡρισμένα ἰδεώδη σας. Ὁπωσδήποτε νοσταλγεῖτε καὶ διὰ τοῦτο ὁ χαρακτήρ σας εἶνε μᾶλλον μελαγχολικός. Ὄχι ἀπὸ τὴν γραφήν σας, ἀλλὰ ἀπὸ κάτι ἄλλο ἐνόησα ὅτι εἶσθε πρόσφυξ.

Ν ί κ η ν Θεσσαλονίκην.—Σεῖς ἀντιθέτως πρὸς τὸ ψευδώνυμόν σας ἔχετε γραφικὸν χαρακτῆρα ποὺ δείχνει γένος ἀρσενικόν. Τόσο εὔκολον πρᾶγμα τὸ θεωρεῖται σεῖς τὴν μεταλλαγὴν φύλου! Καὶ μάλιστα μὲ χαρακτῆρα ὅπως ὁ ἰδικός σας ἀπότομον, κάπως ξηρὸν καὶ ἄκαμπτον, ὀλιγόλογον καὶ χωρὶς πολλὰς ἐπιτηδεύσεις, σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν σᾶς πάει καθόλου γιὰ γυναῖκα. Παρ' ὅλα ταῦτα δὲν σᾶς λείπει μία μικρὰ δόσις κουτοπονηριας. Ἂν δὲ μετεβάλατε τὸν γραφικόν σας χαρακτῆρα, ποιὸν θὰ γελάσετε ἐμένα ἢ τὸν ἑαυτόν σας, ἐφ' ὅσον ἐγὼ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς γραφῆς ποὺ βλέπω, κρίνω, ἔξυπνέ μου;

Δ ο ῦ κ α Ν ά ξ ο υ Θεσσαλονίκην.—Ἔχετε νοημοσύνην καὶ παρατηρητικότητα. Προτοῦ νὰ κάμετε κάτι τὸ σκέπτεσθε, ἔχετε ὅμως μεγάλην ἐπιμονὴν καὶ μὲ τὴν βοήθειαν μικρᾶς δόσεως σοφιστείας, κατορθώνετε νὰ πείθετε τὸν ἑαυτόν σας ὅτι ἔτσι εἶνε τὰ πράγματα, ὅπως τὰ λέτε, ἂν καὶ πολλὲς φορὲς μία ἐσωτέρα φωνή, εἰς ἔλα φρὰς ἀνησυχίας καὶ δισταγμοῦς ἐκδηλουμένη, σᾶς λέγει ὅτι δὲν εἶνε ἔτσι καὶ διακόπτει κάπως τὴν ὁρμήν σας. Ὁπωσδήποτε διὰ νὰ χειρίζεσθε ἔτσι τὸν ἑαυτόν σας, σημαίνει ὅτι ἔχετε θέλησιν καὶ ἐπιβολὴν μεγάλην. Ἐκτὸς τούτου εἶσθε ἀρκετὰ μορφωμένος, καλαίσθητος καὶ ἐπιτηδευμένος.

Ἡ Γραφολόγος

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ε. ΚΡΑΝΙΩΤΑΚΗ, ΑΡΣΑΚΗ 2

ΟΙ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΙ ΜΠΟΝΑΜΑΔΕΣ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ,,

ΒΡΑΒΕΙΑ 500 ΔΡΑΧΜΩΝ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΑ ΚΟΥΤΙΑ.-ΤΙ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΥΝ;

ΕΝΑΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΩΤΑΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ἡ «Σφαῖρα» τὴν ἡμέραν τῆς Πρωτοχρονιᾶς θὰ ἤθελε νὰ κάμῃ ἀπὸ ἕνα δῶρον εἰς κάθε ἀναγνώστην της. Ἐπειδὴ ὅμως εἶνε παρὰ πολλοὶ οἱ εὐλογημένοι ὥστε οὔτε τὰ ἑκατομμύρια ἐφοπλιστοῦ δὲν θὰ ἔφθαναν διὰ νὰ πάρουν ὅλοι κάτι, ἀπεφασίσθη ν' ἀνατεθῇ ἡ φροντὶς τῆς ἀπονομῆς τῶν μποναμάδων εἰς τὴν Τύχην, βοηθουμένην κατὰ πολὺ καὶ ἀπὸ τὴν ἐπινοητικότητα τῶν ἀναγνωστῶν.

Καὶ τοῦτο θὰ γίνῃ ὡς ἑξῆς:

ΛΕΥΚΟΝ

Διεθέσαμεν τὸ ποσὸν τῶν *πεντακοσίων* (ἀριθ. 500) δραχμῶν πρὸς ἀγορὸν τῶν μποναμάδων. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ δῶρα ἔπρεπε νὰ ποικίλουν ἀναλόγως τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ φύλου ἐκείνων ποὺ θὰ τὰ πάρουν διηρέσαμεν τοὺς ἀναγνώστας μας εἰς τρεῖς κατηγορίας:

α') εἰς κυρίας καὶ δεσποινίδας

β') εἰς κυρίους

γ') εἰς παιδιὰ μέχρι 18 ἐτῶν.

Καὶ ἠγοράσαμεν διὰ κάθε κατηγορίαν ἀνὰ δύο δῶρα: ἕνα ἀξίας *ἑκατὸν πενῆντα* (ἀριθ. 150) *δραχμῶν* καὶ δεύτερον μικροτέρας ἀξίας πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ στρογγυλοῦ ποσοῦ τῶν 500 δραχμῶν.

Τὰ ἓξ ταῦτα δῶρα ἐτοποθετήθησαν ἀνὰ δύο εἰς τρία ἰσομεγέθη καὶ ὁμοιόμορφα κουτιά, τὰ ὁποῖα εὐθὺς ἀμέσως ἐσφραγίσθησαν καλῶς, ἐτέθησαν εἰς ἐμφανὲς μέρος τῶν γραφείων μας καὶ δὲν πρόκειται ν' ἀνοιχθοῦν παρὰ τὴν ἡμέραν τῆς πρωτοχρονιᾶς. Ἀναλόγως τῆς κατηγορίας τῶν περιεχομένων, τὰ κουτιὰ περιεβλήθησαν μὲ τρεῖς ταινίας διαφορετικοῦ χρώματος: 1ον *Κουτὶ* (δῶρα διὰ κυρίας καὶ δεσποινίδας) *ταινία* **ΛΕΥΚΗ**. 2ον *Κουτὶ* (δῶρα διὰ κυρίους) *ταινία* **ΠΡΑΣΙΝΗ**. 3ον *Κουτὶ* (δῶρα διὰ παιδιὰ μέχρι 18 ἐτῶν) *ταινία* **ΚΟΚΚΙΝΗ**.

Τοιουτοτρόπως εἶνε εὐδιάκριτος ἡ διαφορά. Τώρα ποῖοι εἶνε οἱ δύο μποναμάδες ποὺ περιέχονται σὲ κάθε κουτί; Ἄγνωστον αὐτό. Δὲν τὸ ξεύρουν παρὰ μόνον ὁ κ. Διευθυντὴς καὶ ὁ κ. Ἀρχισυννάκτης, οἱ ὁποῖοι δὲν πρόκειται νὰ τὸ εἰποῦν βέβαια σὲ κανέναν.

Ἐδῶ λοιπὸν πρέπει νὰ βάλετε ὅλα τὰ δυνατά σας· *νὰ βρῆτε τὶ δῶρα ἐμπεριέχονται εἰς τὴν κασετίναν τῆς κατηγορίας εἰς τὴν ὁποίαν ὑπάγεσθε*. Τὰς γνώμας σας θὰ μᾶς τὰς ὑποβάλλετε διὰ τοῦ κάτωθι ψηφοδελτίου τὸ ὁποῖον θὰ δημοσιεύεται κάθε ἑβδομάδα μέχρι τοῦ τελευταίου φύλλου τοῦ Δεκεμβρίου καὶ τὸ ὁποῖον θὰ ἀποκόπτετε, θὰ συμπληρώνετε ἀναλόγως τῆς κατηγορίας εἰς τὴν ὁποίαν ὑπάγεσθε καὶ θὰ μᾶς τὸ ἀποστέλλετε τακτικά. Ἐννοεῖται ὅτι ἂν ἕνας κύριος θέλει νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν μικρῶν ἢ τὸ ἀντίθετον κανεὶς δὲν τὸν ἐμποδίζει. Ἢ ἂν καμμία ἄπληστος δεσποινὶς θελήσῃ νὰ πάρῃ καὶ τοὺς ἓξ μποναμάδες, δικαίωμά της, ἀρκεῖ νὰ μᾶς στέλλῃ διπλᾶ ἢ τριπλᾶ ψηφοδέλτια. Ἐν γένει πρέπει νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ὅσα περισσότερα ψηφοδέλτια μᾶς στείλῃ κανείς, τόσας περισσοτέρας ἐλπίδας ἐπιτυχίας ἔχει νὰ πάρῃ μποναμᾶν.

Ἐδῶ θὰ περιμένωμεν καὶ τὰ τελευταῖα ψηφοδέλτια μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην θὰ τὰ χωρίσωμεν κατὰ κατηγορίας καὶ θὰ ἰδοῦμε ποῖοι ἀπὸ τοὺς ψηφίσαντας εὑρῆκαν τὸ εἶδος τῶν δύο δώρων ποὺ περιέχει τὸ κουτί των. Ὅσοι δὲν τὰ εὑρῆκαν, παραμερίζονται. Ὅσων τὰ εὑρῆκαν θὰ τεθοῦν τὰ ὀ-

ΠΡΑΣΙΝΟΝ

νόματά των εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ τόσες φορὲς τοῦ καθενὸς ὅσα ψηφοδέλτια μὲ ἐπιτυχίαν τοῦ εἴδους τῶν μποναμάδων μᾶς ἔστειλε. Δηλαδὴ τὸ κάθε ψηφοδέλτιον ἀποτελεῖ καὶ κλῆρον, ἐφόσον εὑρίσκει τὸ εἶδος τῶν δύο δώρων. Ἐὰν ἀπὸ μίαν κατηγορίαν ἕνας μόνον εὕρῃ, αὐτὸς καὶ θὰ τὰ πάρῃ. Ἐὰν ἀπὸ ἄλλην κατηγορίαν κανένας δὲν εὕρῃ καὶ τὰ δύο, ἀλλὰ 100 ἢ 200 εὕρουν τὸ ἕνα μόνον, αὐτοὶ οἱ 100 ἢ 200 θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν.

Καὶ ἔτσι θὰ γίνουν τρεῖς κληρώσεις, μία διὰ κάθε κατηγορίαν.

Αἱ κληρώσεις θὰ γίνουν τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1921, τὴν 4 μ. μ. εἰς τὰ γραφεῖα μας, ἐνώπιον 25 τοὐλάχιστον ἀναγνωστριῶν καὶ ἀναγνωστῶν ἐνδιαφερομένων. Εὐθὺς κατόπιν θ' ἀποσφραγισθοῦν τὰ κουτιά, θὰ δοθοῦν οἱ μποναμάδες καὶ θὰ παρατεθοῦν ἀναψυκτικά. Ἐλπίζομεν νὰ πείσωμεν καὶ τὸν κ. Ἀγκαθάγγελον νὰ «ἐξαγάγῃ λόγον» καταλλήλως. Καὶ εἰς

ΚΟΚΚΙΝΟΝ

τὸ ἀμέσως ἑπόμενον φύλλον θὰ δημοσιευθοῦν τ' ἀποτελέσματα, μετὰ τῶν ὀνομάτων τῶν μετασχόντων εἰς τὰς κληρώσεις.

Ἐμπρὸς λοιπόν· στέλλετε ὅσα περισσότερα ψηφοδέλτια μπορεῖτε. Εἶνε ἕνα λαχεῖον διὰ τὸ ὁποῖον τίποτε δὲν ἔχετε νὰ πληρώσετε, ἐνῷ ἔχετε νὰ κερδίσετε δῶρα 500 δραχμῶν.

Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῇ ὅτι εἶνε δῶρα πρακτικὰ καὶ χρήσιμα, ἀξίας δὲ πραγματικῆς 500 δρ.

Ἰδοὺ καὶ τὸ ψηφοδέλτιον τὸ ὁποῖον θὰ δημοσιεύεται ἀμετάβλητον εἰς κάθε φύλλον:

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ ΜΠΟΝΑΜΑΔΩΝ

Ἔχω τὴν γνώμην ὅτι εἰς τὸ κουτὶ μὲ

τὴν .... (χρῶμα ταινίας)

ταινίαν περιέχονται ....

....

....

Ὑπογραφὴ καὶ διεύθυνσις (καθαρογραμμένα)

....

....

ΜΙΚΡΕΣ ΦΑΝΤΑΙΖΙ

ΕΥΠΕΙΘΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Κανεὶς δὲν θὰ ἠμπορέσῃ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ὁ κ. Α Φελῆς δὲν ἦταν ὁ καλλίτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ἄκακος ὡς ἀρνίον, ἀνόητος ὡσὰν στρουθοκάμηλος, εὔπιστος σὰν κωβιός, ἀλλὰ πρὸ παντὸς εὐπειθὴς ὡς νεοσύλλεκτον γιαννάκι. Οἱ γονεῖς του τὸν εἶχαν συνηθίσει εἰς σιδηρᾶν πειθαρχίαν καὶ μόλις ἤκουε μίαν προστακτικὴν ἐξερχομένην τῶν χειλέων των ἐτσακίζετο ὥς που νὰ τὴν ἐκτελέσῃ. Ἐνδομύχως θὰ ἤθελε νὰ ἐκτελῇ τὰς προσταχτικὰς καὶ ὅλου τοῦ κόσμου, ἀλλ' οἱ γονεῖς του, ποὺ τὸν ἐπονοῦσαν σὰν παιδί των, δὲν τὸν ἄφηναν. Μόλις ὅμως αὐτοὶ ἐπέθαναν, ὁ κ. Α Φελῆς μεινας μόνος, ἐδεινοπάθησε κατὰ τὸν φρικωδέστερον τρόπον.

Πρωὶ πρωί, εἰς τὸ κρεββάτι του ἀκόμη, διέτρεχε ὅλας τὰς ἐφημερίδας, ἀναζητῶν ἐναγωνίως διαταγὰς πρὸς ἐκτέλεσιν. Κάποτε ἐδιάβασε εἰς τὸν τίτλον τοῦ κυρίου ἄρθρου μιᾶς ἐφημερίδος: «Ἄλτ! Εἰς τὴν θέσιν σας!» Καὶ ὁ ἀφελέστατος κ. Α. Φελῆς, τρέμων καὶ περιδεής, ἔμεινεν ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του, ἡ δὲ ὑπηρέτριά του εἶδε κι' ἔπαθε μέχρις ὅτου τὸν καταπεισῃ νὰ σηκωθῇ. Ἄλλοτε ἐδιάβασε: «Τρώγετε σῦκα Κατσιμπάρου» καὶ ἔκτοτε δὲν ἔπαυσε νὰ τρώγῃ ἀδιαπαύστως ἀπὸ τὰ ἐν λόγῳ σῦκα, μολονότι δὲν τοῦ ἦσαν καὶ πολὺ ὠφέλιμα εἰς τὸ στομάχι του. Μίαν ἄλλην φορὰν εἶδε: «Ἀνθρωποσωτήριοι...Προμπονᾶ, σπεύσατε, σπεύσατε!» Καὶ ἔσπευσεν, ἔσπευσεν ὁ ἀτυχὴς ν' ἀγοράσῃ ἕναν «ἀνθρωποσωτήριον» χωρὶς νὰ ἔχῃ καμμίαν συναφῆ πάθησιν. Ἄλλοτε πάλιν ἀνακαλύψας ὅτι «πρέπει ν' ἀγοράζετε ἔντοκα γραμμάτια» διέθεσεν ὅλα τὰ λιανώματά του πρὸς τοῦτο. Κατὰ παρόμοιον τρόπον ἔσπευσε ν' ἀγοράσῃ «πρὶν ἐξαντληθῇ» μεγάλην ποσότητα «ἀσπιρίνης Μπάγιερ», ἐπρομηθεύθη «σκόνιν γιὰ τοὺς κορέους» καὶ «φάκες γιὰ τὰ ποντίκια», ἔπαιρνεν «ἀνελλιπῶς καταπότια Πίνκ», ἐτρέφετο «ἀποκλειστικῶς μὲ τὸ γάλα Βλάχας», ἔπινεν «ὕδωρ Σαρίζης», ἐπροτιμοῦσε «τ' ἀμίαντα Βότρυς», ἔβαφε τὰ κατάμαυρα μαλλιά του μὲ τὴν «μοναδικὴν βαφὴν Μποτσαράκου», μετεχειρίζετο τὴν «ἀλάνθαστον ἀντιβρωμιδρωτίνην καὶ βεντουρίνην», ἔπινε «πρόσφατον μουρουνέλαιον Νορβηγίας μόλις ἐκομίσθη», καὶ ἠγόραζε παπούτσια ἀπὸ τὸν Μπέην, ὅστις, ὡς γνωστόν, ἕνας καὶ μόνος εἶνε. Ἕως ὅτου τελευταίως, ἐπειδὴ κάποιος τοῦ εἶπε ἀστεϊζόμενος «ἄντε νὰ πνιγῇς» δὲν ἐδίστασε νὰ τὸ πράξῃ, βέβαιος ὅτι ἡ ἀγαθὴ ψυχή του θὰ μετέβαινε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν Παράδεισον, δεδομένου ὅτι κατὰ τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν ὁ ἱερεὺς θὰ διέτασσε τὸν Ὕψιστον: «Καὶ κατάταξον αὐτὴν ἐν Παραδείσῳ!»

Π. ΝΑΛΕΟΣ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Θὰ σᾶς ἔτυχε συχνὰ νὰ συναντήσετε μερικὲς γυναῖκες ποῦ ἔχουν τὸ ἐξαίρετον χάρισμα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τῆς πλησιάσῃ κανεὶς νὰ ἐμπνέουν ἀκράτητο τὸν πόθο καὶ νὰ σᾶς κατακυριεύουν, χωρὶς αὐτὲς οὔτε νὰ φαίνωνται κἂν ὅτι τὸ ἐπιθυμοῦν, οὔτε νὰ παρεκτρέπωνται τὸ ἐλάχιστον ἀπὸ τοὺς κανόνας τῆς εὐθιμοτυπίας.

Παρεδέχθησαν μερικοὶ ὅτι κάτι τι τὸ ἀόρατον, ἀκτῖνες τινες μυστηριώδεις (ἀκτῖνες Ν. κληθεῖσαι) ἀποσπῶνται ἀπὸ τὰ παράξενα αὐτὰ ὄντα καὶ ἔρχονται νὰ περιβάλλουν προδοτικῶς τὸν συνομιλητήν των, νὰ τὸν κάμουν αἰχμάλωτόν των καὶ νὰ τὸν ἀναγκάσουν θέλοντας καὶ μὴ νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἧτταν του. Αἱ γυναῖκες αὐτὲς συχνὰ δὲν εἶνε διόλου ὡραῖες, ἔχουν ὅμως ἐπάνω των μιὰ ἐκπληκτικὴ ἔντασιν ζωῆς καὶ ὑγείας. Τὸ χρῶμά των εἶνε ὑπέροχον, ἡ λάμψις τῶν ματιῶν του δὲν σβύνει παρὰ σὲ μιὰ ἀνταύγεια πιὸ μαγευτικὴ ἀκόμη· τὰ σαρκώδη χείλη των ποθοῦν τὸ φίλημα, οἱ ἐλαστικοὶ ρώθωνές των διηνεκῶς ἀνοιγοκλειόντες προκαλοῦν ρίγη ἡδονικῶν παραισθήσεων. Καὶ ἐν γένει ὅλη ἡ ἐμφάνισίς των μαγεύει, ξετρελλαίνει!

Καταλαμβάνετε τώρα τί μπορεῖ νὰ γίνῃ, ἐὰν ἡ γυναῖκα τῶν μυστηριωδῶν τούτων ἀκτίνων εἶνε καὶ λιγάκι περισσότερον...Εὐά' ἀλλοίμονον εἰς τοὺς Ἀδὰμ ποὺ τὴν πλησιάζουν! Θὰ γίνουν ὅλοι παιχνιδάκια της...

Milton

ΑΠΟ ΤΑ "ΡΟΥΜΠΑΓΙΑΤ,,

Μὲ μιὰ γερὴ κούπα κρασὶ κτύπα νὰ μὲ στυλώσῃς
καὶ στὴ χλομάδα μου ἄλικο χρῶμα κρασιοῦ νὰ δώσῃς
καὶ σὰν πεθάνω, μὲ κρασὶ τὸ σῶμα μου ἀφοῦ πλύνεις
σὲ φέρετρο ἀπὸ κλήματα στερεὰ νὰ μὲ ξαπλώσῃς.

ΤΟ ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΟΝ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ

Ἡ «Σφαῖρα», θὰ ἐκδώσῃ λεύκωμα ἀναμνηστικὸν τοῦ δημοψηφίσματος τῆς καλλονῆς· Εἰς τὸ λεύκωμα τοῦτο θὰ δημοσιευθοῦν:

1ον) Αἱ εἰκόνες τῶν καλλονῶν ποὺ ἔλαβον μέρος εἰς τὸ δημοψήφισμα, ἐφόσον μᾶς δώσουν ἐγκαίρως τὴν συγκατάθεσίν των.

2ον). Ἔργα τῶν τακτικῶν συνεργατῶν.

3ον) Κομμάτια ἀπὸ τὴν διεθνῆ λογοτεχνίαν.

4ον). Ὅλα τὰ ἔργα τῶν ἀναγνωστῶν τὰ ὁποῖα ἐβραβεύθησαν εἰς τοὺς κατὰ καιροὺς διαγωνισμοὺς τῆς «Σφαίρας» ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς της καὶ ὅλα τὰ δημοσιευθέντα καλλίτερα ἔργα ἀναγνωστῶν ἀνεξαρτήτως διαγωνισμοῦ.

5ον). Εἰκόνες καὶ ἔργα ἀναγνωστῶν ἐπὶ πληρωμῇ. Εἰκόνες μικροῦ μεγέθους 20 δραχ. ἑκάστη· καταχωρίσεις πρὸς 30 λεπτὰ ἡ λέξις.

Δηλαδὴ τὸ λεύκωμα θὰ ἐκδοθῇ ἀποκλειστικῶς σχεδὸν ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας καὶ μεταξύ αὐτῶν θὰ κυκλοφορήσῃ. Συνεπῶς, μόνον ἐφόσον αὐτοὶ θέλουν καὶ εἰς ὅσα ἀκριβῶς ἀντίτυπα θέλουν, θὰ ἐκδοθῇ. Ὁ ἀριθμὸς δὲ τῶν ἀντιτύπων θὰ κανονισθῇ ἐκ τῶν προεγγραφῶν.

Τὸ λεύκωμα θὰ ἐμφανισθῇ εἰς δύο ἐκδόσεις: Μίαν πολυτελῆ, ἐπὶ καλοῦ χάρτου καὶ ἐπιμελημένον δέσιμον, τιμωμένην δραχμὰς 10. Καὶ μίαν συνήθη, ἐπὶ κοινοῦ χάρτου μὲ ἐξώφυλλον χρωματιστόν, ἄδετον, τιμωμένην δρ. 6.

Ὁ θέλων νὰ προεγγραφῇ, μᾶς ἐμβάζει τὸ ἀντίτιμον τῆς ἐκδόσεως ποὺ προτιμᾷ, μὲ συναφῆ σημείωσιν τοῦ ὀνοματεπωνύμου του καὶ τῆς διευθύνσεως εἰς ἣν θέλει νὰ τοῦ σταλῇ ἅμα τῇ ἐκδόσει.

ΟΙ ΕΓΓΡΑΦΕΝΤΕΣ

Ἐνεγράφησαν μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς Δευτέρας Συνδρομηταὶ τοῦ Ἀναμνηστικοῦ Λευκώματος πολυτελοῦς ἐκδόσεως: Κ. Τσούγγου (ἡ ὁποία παρακαλεῖται νὰ μᾶς στείλῃ καὶ τὴν διεύθυνσίν της) Σ. Δάκος, Ν. Ι. Βάτης, Ε. Ἀναγνώστου, (δύο ἀντίτυπα), Ο. Γεωργιάδου, Κ. Κυτέας, Α. Σακελλάρης, Θ. Δημητριάδης, Α. Μαντζάρης, Τ. Παντελίδης, Ν. Δεληνάσιος, Ι. Χιδήρογλους, M. Boyadjoglou, Ι. Βασδραβέλλης.

T. TRILBY — ΜΕΤΑΦΡ. Δ-ΔΟΣ ALEX.

30 ΖΑΚΕΛΙΝΑ 30

—Ναί, εἶμαι τρελλὴ, δὲν ἠξεύρω τί λέω... μὴ δίνῃς σημασία εἰς τὰ λόγια μου... Ἀγαπιόμαστε, εἶσαι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν σημερινό μας περίπατο, ὥστε ἂς μὴ χαλᾶμε τὶς ὡραῖες μας στιγμές... Λινέττα, ἀγάπη μου! πῶς ἤθελα νὰ ξανάκουγα τὸ γέλοιο σου, τὸ ἀσήμενιο ἐκεῖνο γέλοιο σου ποὺ ἔμοιαζε μὲ κελάδημα πουλιοῦ... Θυμᾶσαι τὸ ὄνομα ποὺ σοῦ εἶχα δώσει;

—Ναὶ μὰ τώρα δὲν τὸ ἀξίζω πιά.

—Λινέττα, ἀγαπημένη μου! πῶς θἄθελα νὰ ξαναγινόσουνα τὸ γελαστὸ πουλάκι ποὺ ἐγνώρισα!

—Θα προσπαθήσω.

—Καὶ θὰ τὸ κατορθώσῃς, θὰ σὲ βοηθήσω κι' ἐγώ, ξέρεις ἔχω μεγάλα σχέδια γιὰ τὸν χειμῶνα.

—Πές μου τα νὰ τ' ἀκούσω.

—Ὄχι, θὰ τὰ ἰδῇς ἔξαφνα, ὕστερα δὲν τὰ ἔχω ἀκόμη ἐντελῶς ἕτοιμα. Θὰ τὰ ξαναποῦμε μαζὺ οἱ δυὸ τὸ βράδυ, καθισμένοι κοντὰ-κοντὰ στὴ φωτιά. Θὰ ἰδῇς πῶς θὰ σ' ἀρέσουν καὶ σένα τὰ σχέδιά μου.

—Δεν ἀμφιβάλλω.

—Μα μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε ὥρα πιὰ νὰ προγευματίσωμε—καὶ ὁ Ζὰκ ἐσηκώθηκε—Πᾶμε, Λινέττα, ἂς διασχίσωμε σιγὰ σιγὰ τὸ πάρκο καὶ φαντάζου πῶς εἶσαι μιὰ μαρκησία τοῦ παληοῦ καιροῦ, ἡ ὡραιότερη ἀπ' ὅλες, καὶ ὅτι στὸ πλαΐ σου ἔχεις ἕναν πιστὸ φίλο ἕτοιμον πάντα νὰ σοῦ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του.

Ἀγκαλιασμένοι, ἑνωμένοι ἐπεριπάτησαν πολλὴν ὥραν καὶ περιεπλανήθησαν μέσα εἰς τὸ πάρκον, ἐνῶ ἤκουαν σιωπηλοὶ τὸν μελωδικὸν ψίθυρον τοῦ δάσους, καὶ ἀνέπνεαν τὸ μεθυστικὸ ἄρωμα. Ἐπὶ τέλους ἔφθασαν εἰς τὸ ἐξοχικὸ ρεστωρὰν καὶ μὲ κάποιον δισταγμὸν ἡ Λινέττα ἐσταθηκε εἰς τὴν εἴσοδον. Πόσον χυδαῖος τῆς ἐφαίνετο ὁ κόσμος ὕστερα ἀπὸ τὴν μεγαλοπρεπῆ γαλήνην τοῦ πάρκου.

—Ἐμπρός, Λινέττα, τί περιμένεις; τῆς εἶπεν ὁ Ζὰκ καὶ τότε ἡ Λινέττα ἀπεφάσισε νὰ εἰσέλθῃ. Ἐδιάλεξε μιὰ ἥσυχη γωνία καὶ ἐκάθησαν ὁ ἕνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, ὁ δὲ μαιτρ-ντ' ὀτὲλ ἐλάμβανε διαταγὰς των.

Εἰς ἕνα παλαπλευρῶς τραπεζάκι τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀκριβῶς ἐτοποθετεῖτο ἕνα νέαρον ζεῦγος καὶ μηχανικῶς ἡ Λινέττα ἔστρεψε τὰ βλέμματά της πρὸς αὐτούς, ἀλλὰ ἔξαφνα ἐστάθη ἔκπληκτος.

—Μαίρη! ἀνέκραξε.

Μιὰ νέαρα γυναῖκα ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος των καὶ ἀνέκραξε καὶ αὐτή: «—Λινέττα!

Ἐχαιρετήθησαν μὲ θέρμην καὶ βροχηδὸν ἤρχισαν αἱ ἐρωτήσεις.

—Τί εὐχάριστη ἔκπληξις! Δὲν ἐφανταζόμουνα ποτὲ πῶς θὰ σὲ συναντήσω ἐδῶ!

—Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

—Κακία, ποῦ μᾶς ἐκρύφθηκες δύο ὁλόκληρα χρόνια! καὶ γιατὶ δὲν μοῦ ἀπαντοῦσες ποτὲ στὶς κάρτες μου;

—Μα πῶς μποροῦσα ἀφοῦ δὲν ἔβαζες ποτὲ τὴ διεύθυνσί σου.

—Ἀλήθεια; Α! δὲν μοῦ φαίνεται παράξενο γιατὶ ξέρεις πόσο ξεχασμένη εἶμαι; Κι' ὅσο περνάει ἡ ἡλικία, τόσο χειρότερη γίνομαι.

—Σοῦ πάει ὅμως.

—Ὄχι πάντοτε. Ὁ σύζυγός μου ἀπ' ἐδῶ, τὸν ὁποῖον δὲν σοῦ ἐπαρουσίασα ἀκόμη, εἶνε πολὺ φουρκισμένος μὲ αὐτὸ τὸ ἐλάττωμά μου.

Κατόπιν τῶν σχετικῶν παρουσιάσεων ἐκάθησαν εἰς τὸ ἴδιο τραπέζι καὶ ἀπετέλεσαν μίαν συντροφιάν. Οἱ κύριοι ἤρχισαν νὰ συνομιλοῦν γιὰ πράγματα ἀσήμαντα καὶ αἱ δύο φίλαι ποὺ εἶχαν πολλὰ νὰ εἰποῦν ἤρχισαν χαμηλοφώνως τὰς ἐκμυστηρεύσεις.

«—Λοιπὸν δύο ὁλόκληρα χρόνια τώρα εἶσαι κλεισμένη σ' ἐκεῖνον τὸν ἔρημο πύργο; «—Ναί. «—Καὶ δὲν ἐπλήξες; «—Καθόλου. «—Ἐμένα μὲ πιάνει ρῖγος μόνον ποὺ τὸ συλλογίζομαι! Δὲν σοῦ λέω... θαυμάζω καὶ σέβομαι κάθε τι ἀρχαῖο, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐζοῦσα μέσα θὰ μοῦ ἐφαίνετο φυλακή. Ἐκεῖνα τὰ μεγάλα τείχη μὲ κάνουν νὰ θεωρῶ τὸν ἑαυτό μου μικρόν, τιποτένιον καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι αὐτὸ δὲν μοῦ εἶνε διόλου εὐχάριστο. «—Μα τί περίεργες ἰδέες ποὺ ἔχεις, Μαίρη!

Καὶ ἡ Λινέττα ἐγέλασε μὲ τὴν λογικὴν τῆς φίλης της.

—Νομίζω, ἐξηκολούθησεν ἡ Μαίρη, ὅτι ὁ πύργος σας μοιάζει φοβερὰ μὲ τὶς Βερσαλλίες. «—Ὄχι καὶ τόσο γιατὶ εἶνε πιὸ ἀρχαῖος ὁ πύργος μας. «—Οὔ! τότε θὰ εἶνε μελαγχολικὸς καὶ μὲ ξέρεις ἐμένα πόσο ἐχθρὸς ἤμουν ἀνέκαθεν τῆς μελαγχολίας. «—Ναί, δὲν ἄλλαξες βλέπω! ἐψιθύρισεν ἡ Λινέττα μελαγχολικά.

—Μπᾶ, γιατί ν' ἀλλάξω; Ἐπειδὴ ἐπανδρεύθηκα; δὲν βαρυέσαι! Τώρα στὴν ἐποχή μας... Τὶς πιὸ μεγάλες τρέλλες τὶς ἔχω κάμει παντρεμένη. «—Διηγήσου μου μερικές. «—Ὦ! μὰ θὰ χρειασθοῦν ὧρες ὁλόκληρες. «—Σὲ γενικὲς γραμμές. «—Γιὰ νὰ σὲ κάμω νὰ καταλάβῃς, μάντεψε ποῦ ἐπεράσαμε τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος; «—Σὲ ταξείδια; στὸ ξενοδοχεῖο;

—Ὄχι δὲν θὰ τὸ βρῇς ποτέ. «—Πές μου λοιπόν, εἶμαι περίεργη νὰ μάθω. «—Μετὰ τὸ οἰκογενειακὸ γεῦμα, τὸ ἴδιο βράδυ ἐφύγαμε μὲ τί μέσον συγκοινωνίας νομίζεις; «—Πῶς θὲς νὰ ξέρω; «— Μ' ἕνα ἁμάξι Ἀτσιγγάνων. Τέτοια τρέλλα μοῦ ἦλθε, καὶ ὁ ἄνδρας μου ποὺ ἦτανε τρελλὰ ἐρωτευμένος, δὲν μοῦ ἀρνήθηκε.

Τὰ μεγάλα μάτια τῆς Λινέττας ἄνοιξαν μὲ ἀπορίαν: «—Τί διασκεδαστικὸ ποὺ θὰ ἦτανε αὐτὸ τὸ ταξεῖδι! ἀνέκραξεν ἐνθουσιασμένη, ἀλλὰ ἡ Μαίρη ἐμόρφασε: «— Μμ! ὄχι καὶ τόσο, ἔκαμε, σὲ λίγες μέρες εἴχαμε κουρασθῆ καὶ οἱ δυό. Ξέρεις, αὐτὴ ἡ ζωὴ τῶν μποέμ εἶνε εὐχάριστη, ἀλλὰ ὄχι γιὰ πολλὲς ἡμέρες. Μολονότι ἐμεῖς εἴχαμε ὅλα τὰ κομφόρ, γιατὶ ἐννοεῖς εἴχομε ἀγοράσει τὸ ἁμάξι ἐντελῶς δικό μας καὶ εἴχαμε καὶ τοὺς ὑπηρέτας μας, ἀλλὰ τί τὸ θές ἐβαρεθήκαμε. Ἐσταματήσαμε στὴ Χάβρη καὶ ἀφοῦ ἀφήσαμε τὸν καμαριέρη νὰ πουλήσῃ τὸ κινητό μας σπῆτι, ἐνοικιάσαμε ἕνα γιὼτ καὶ ἐσυνεχίσαμε τὸ ταξεῖδι μας. «—Τί ὄμορφα! «—Μπᾶ, κι' αὐτὸ τὸ βαρεθήκαμε!... «—Λοιπόν; «—Λοιπόν, ὕστερα ἤθελα νὰ συνεχίσωμε μὲ ἀεροπλάνο, ἀλλὰ ὁ ἄνδρας μου δὲν τὸ ἐδέχθηκε κι' ἔτσι ξαναπήραμε τὸ μικρό μας αὐτοκινητάκι καὶ δρόμο γιὰ τὴν Ἰταλία. Ὕστερα ἐπήγαμε στὴ Ρωσσία καὶ ἐννοεῖς γιὰ ὅλα αὐτὰ ἐχρειάσθηκαν ἕξη ὁλόκληροι μῆνες, ὥσπου ἄρχισαν νὰ μᾶς ἐπιθυμοῦν οἱ δικοί μας κι' ἀναγκασθήκαμε νὰ γυρίσωμε στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ πειὰ ξανάρχισε ἡ πεζὴ ζωὴ τῆς πρωτευούσης: μοδίστρες, θέατρα, χοροὶ κ.λ.π.

—Τί ὄμορφα ποὺ μοῦ τὰ διηγήθηκες ὅλα! εἶπεν ἡ Λινέττα, ἐνόμιζα πῶς σᾶς βλέπω! Πρέπει ὅμως νὰ μᾶς ἔλθετε μιὰ μέρα καὶ εἰς τὸ Πριερύ.

—Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, ἀπήντησεν ἡ Μαίρη, καὶ καθὼς εἶχαν τελειώσει τὸ πρόγευμα, ἐσηκώθηκε:

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΕΥΓΕΝΟΥΣ ΕΡΩΤΟΣ

18 ΜΙΜΗΚΟΣ ΚΑΙ ΜΑΙΡΗ 18

Ὁ Μιμῆκος εἰς τὸ ἄκουσμα τῶν λέξεων αὐτῶν ἀνετινάχθη ὡσὰν νὰ ἠλεκτρίσθη. Ἔδραξεν ἐκ νέου τὰ χέρια της καὶ μὲ ἐκχειλίζουσαν συγκίνησιν:

—Ὦ, Μαίρη!.. Πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω, λατρευτή μου! εἶπε.

—Μὲ τὸ νὰ μὲ θεωρῇς ἴσην σου καὶ ἀδελφήν σου.

—Εὐχαριστῶ! Ἀφοῦ τὸ θέλεις, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα ν' ἀρνηθῶ, ἀλλ' οὐδέποτε θὰ παύσω νὰ βλέπω τὸν ἑαυτόν μου πολὺ ταπεινὸν ἀπέναντι τοῦ μεγαλείου τῆς ἰδικῆς σου ψυχῆς... Συγχώρησέ με ὅμως ἂν προεκάλεσα οὕτως τὰς ἐξηγήσεις εἶνε διότι τὸ αἴσθημά μου γιὰ σένα δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ συνηθισμένα ἐπιπόλαια αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ἔρχονται καὶ παρέρχονται, διότι ἀποβλέπουν εἰς ἱκανοποίησιν ὀρέξεων ταπεινῶν...

—Ὁπότε, δὲν θὰ μ' ἐβλέπατε διὰ δευτέραν φοράν, διέκοψεν ἡ Μαίρη.

—Καὶ πολὺ δικαίως! ὡμολόγησεν ὁ Μιμῆκος καὶ ἐξηκολούθησε: Τὸ αἴσθημά μου ἀποβλέπει ὄχι εἰς τὸ παρόν, ἀλλ' εἰς τὸ μέλλον.. ἀποβλέπει εἰς μίαν ἕνωσιν παντοτινὴν καὶ ἱεράν...

—Δὲν ζητῶ τίποτε καλλίτερον, ἐδήλωσε κατηγορηματικῶς ἡ Μαίρη.

—Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ μέλλον εἶνε ἰδικόν μας, ἐτόνισε μετὰ θάρρους ὁ Μιμῆκος. Ἀρκεῖ νὰ τὸ θέλετε.

—Ἀλλὰ τὸ θέλω.

—Εἰλικρινῶς;

—Ὅσον καὶ σεῖς.

—Ἀλλ' ἡ θέλησίς σας εἶνε ἀνεξάρτητος καὶ ἐλευθέρα, ὅπως καὶ ἡ ἰδική μου; ἐπανηρώτησεν ὁ Μιμῆκος.

Ἡ Μαίρη ἐταράχθη καὶ ἐψέλλισε: «—Τί ἐννοεῖτε;

—Θέλω νὰ εἰπῶ ὅτι ἐγὼ σὰν ἄνδρας, χωρὶς βέβαια νὰ παραβλέπω τὸν πρὸς τοὺς γονεῖς μου ὀφειλόμενον σεβασμὸν καὶ ὑπακοήν, εἶμαι ἐν τούτοις ἐλεύθερος νὰ διαθέτω τὸν ἑαυτόν μου ὅπως θέλω. Σεῖς ὅμως, νέα κόρη ἀκόμη, εἶνε φυσικὸν ὅτι θὰ ὑπόκεισθε μέχρι τῆς ἀποκαταστάσεώς σας ὑπὸ τὴν πατρικὴν κηδεμονίαν... τοὐλάχιστον ἔτσι συμβαίνει ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα...

—Ἀλλοίμονον! Καὶ εἰς τὴν Γερμανίαν τὰ πράγματα διὰ μίαν νέαν δὲν εἶνε καλλίτερα.

—Ὥστε;

— . . . .

—Ἀφοῦ μόνον τῇ συγκατανεύσει τοῦ πατρός σας εἶνε δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἕνωσίς μας, φρονεῖτε ὅτι ὁ πατήρ σας θὰ συγκατατεθῇ εἰς αὐτήν;

Ὁ πέπλος τῶν δακρύων ἐσκοτείνιασε τοὺς φωτεινοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Μαίρης. Ἡ ἐρώτησις τοῦ ἀγαπημένου της ἐπανέφερεν εἰς τὴν σκέψιν της ὅλους τοὺς φόβους, ὑπὸ τὸ κράτος τῶν ὁποίων ἐπὶ τόσα ἡμερονύκτια ἠγωνία. Τοὺς φόβους της αὐτοὺς δὲν ἤθελεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ τοὺς ἀνακοινώσῃ εἰς τὸν Μιμῆκον διὰ νὰ μὴ τὸν πικράνῃ, ἔβλεπεν ὅτι τὰ αὐθόρμητα δάκρυά της τὴν ἐπρόδωσαν καὶ ἐξ ἑτέρου ὅτι ἔπρεπε νὰ τοὺς γνωρίζῃ καὶ αὐτός, διὰ νὰ προσπαθήσουν μαζὶ νὰ τοὺς ἀποκρούσουν.

Καὶ τοῦ τὰ ἐξομολογήθη ὅλα. Τοῦ ἀνεκοίνωσε τοὺς αὐστηροὺς λόγους τοῦ πατρός της ὅταν τὴν προέπεμπε κατερχομένην εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τοῦ ἀπεκάλυψεν ὅτι οἱ γονεῖς της τὴν προώριζαν δι' ἕνα Γερμανὸν ἀξιωματικόν. Καὶ τέλος τοῦ ἀφηγήθη πῶς συνεπείᾳ λιποθυμίας της ἡ πρὸς αὐτὸν ἐπιστολή της περιῆλθεν εἰς χεῖρας μιᾶς ἄλλης αὐλικῆς, ἡ ὁποία κατέδωκε τὸν ἔρωτα των εἰς τὸν κηδεμόνα της, καὶ τί διημείφθη μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ κ. Χάϊδερ.

Ὁ Μιμῆκος τὴν ἤκουεν ὠχρός, μὲ τὴν ἀνησυχίαν συσπῶσαν τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀρρενωποῦ προσώπου του. Ἡ Μαίρη, ὅταν ἐτελείωσε, συντετριμμένη, ἀπελπις, ἔκλινε τὴν θελκτικὴν κεφαλήν της καὶ ἐστήριξεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ, εὐρέος ὤμου του, ὡσὰν πουλάκι κατατρεγμένο ἀπὸ τὴν καταιγίδα ποὺ ζητεῖ καταφύγιον καὶ σωτηρίαν ὑπὸ τὸ πυκνὸν φύλλωμα ἑνὸς ὑψικόρμου δένδρου.

Ἡ ἁβρὰ ἐκείνη καὶ εὔθραστος ὕπαρξις εἶχεν ἀνάγκην ἐνθαρρύνσεως, παρηγορίας. Ὁ Μιμῆκος τὸ ἀντελήφθη καί, πρὸ τοῦ νὰ ἐξετάσῃ τί ἔπρεπε νὰ γίνῃ, ἔσκυψεν ἁπαλὰ ἐπάνω εἰς τὴν ἀγγελικὴν ἐκείνην μορφὴν καὶ τῆς ἐψιθύρισεν εἰς τρυφερὸν ἀλλὰ σταθερὸν τόνον:

—Θάρρος, ἀδελφή μου, θάρρος! Μὴν ἀπελπίζεσαι... Πρὸ ὀλίγου τὰ χείλη μας ἔδωκαν ἕναν ἱερὸν ὅρκον... ἐὰν ἡμεῖς οἱ δύο μείνωμεν πιστοὶ εἰς τὸν ὅρκον αὐτόν, ὅλα τὰ ἐμπόδια θὰ κατανικηθοῦν, τίποτε δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς χωρίσῃ...

Ἐδοκίμασε μεγάλην ἀνακούφισιν ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ ἡ Μαίρη, ἔστρεψε πρὸς τὸν λατρευτόν της βλέμματα πλήρη εὐγνωμοσύνης καὶ ἀμφότεροι ἔμειναν ἐπὶ μακρὰς στιγμὰς ἄφωνοι ὀνειροπολοῦντες τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν των.

Ἀλλ' ὁ γὺψ τῆς ἀνησυχίας πάλιν ἤρχισε νὰ περιίπταται ὑπὲρ τὰς κεφαλάς των καὶ ἡ σπάθη τοῦ κινδύνου πάλιν ἐνεφανίσθη μετ' ὀλίγον.

Ἡ Μαίρη ἐφρικίασε καὶ ἠρώτησε:

—Ἀλλὰ πῶς θὰ γίνῃ αὐτό; Τί θὰ κάνουμε;... Πές μου τί πρέπει νὰ κάμω, κι' εἶμαι ἕτοιμη νὰ μὴν ὑποχωρήσω πρὸ οὐδενός. Ἀπὸ σένα περιμένω τὸ σύνθημα...

—Μαίρη, ὁ ἡρωϊσμός σου αὐτὸς μὲ συγκινεῖ, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος σὺ τοὐλάχιστον δὲν ἔχεις νὰ κάμῃς τίποτε. Φύλαξε, φύλαξε γιὰ ἀργότερα ὅλην τὴν πολύτιμον δύναμιν τῆς θελήσεώς σου. Τώρα εἶμαι ἐγὼ ποὺ πρέπει νὰ ἐνεργήσω.

—Ἀλλὰ τί σκέπτεσαι νὰ κάμῃς;

—Μοῦ εἶπες ὅτι, καθὼς σοῦ ἐδήλωσεν ὁ κ. Χάϊδερ, πρόκειται νὰ ζητήσῃ πληροφορίας περὶ ἐμοῦ;

—Ναί, ἔτσι μοῦ εἶπε.

—Θέλει προφανῶς νὰ μάθῃ τί εἴδους ἄνθρωπος εἶμαι. Καὶ ὡς πρὸς τὸ ἠθικὸν μέρος, ὁποῖον καὶ ἂν ἐρωτήσῃ κι' ἕναν ἐχθρόν μου ἀκόμη, δὲν θὰ μάθῃ τίποτε τὸ ἐπιλήψιμον, διότι αὐτὸ εἶνε, Μαίρη: ὁ κηδεμὼν σου ζητεῖ νὰ μάθῃ κάτι ἐπιλήψιμον διὰ νὰ μὲ διαβάλῃ ἐνώπιον τοῦ πατρός σου, νὰ μὲ διαβάλῃ ἐνώπιον σου...

—Αὐτὸ τὸ τελευταῖον δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃ ποτέ, διέκοψεν ἡ Μαίρη.

—Ἤμουν βέβαιος, ἀπεκρίθη ὁ Μιμῆκος. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε ἀρκετόν. Ἂν ὁ πατέρας σου κατ' ἀρχὴν εἶνε προκατειλημμένος ἐναντίον τυχὸν συνοικεσίου σου εἰς τὴν Ἑλλάδα, πολὺ περισσότερον θὰ ἀντιτεθῇ ἂν τοῦ καταγγείλουν ὅ,τιδήποτε ποὺ νὰ μὲ ἐκθέτῃ.

—Ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ κατορθώσουν.

—Ὡς πρὸς τὸ ἠθικὸν μέρος ναί. Ὡς πρὸς τὸ ὑλικὸν ὅμως δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον· ὁ κ. Χάϊδερ θὰ μάθῃ ὅτι εἶμαι πτωχὸς καὶ αὐτὸ θὰ σπεύσῃ νὰ τοῦ τὸ ἀναγγείλῃ.« —Καὶ λοιπόν;

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΔΩΡΑ ΣΥΖΥΓΩΝ

Λέγει μία παληὰ παροιμία ὅτι τὰ μικρὰ δῶρα διατηροῦν τὴν φιλίαν· ἐγὼ θὰ μποροῦσα νὰ προσθέσω ὅτι χρησιμεύουν διὰ νὰ ρίχνουν «στάχτη στὰ μάτια» τῶν γυναικῶν

Μάλιστα, ἀγαπητή μου κυρία, γιατὶ ἐκπλήττεσθε; Ἔτσι εἶνε ὅπως σᾶς τὸ λέγω.

Ὅταν ἰδῆτε τὸν ἄνδρα σας κι' ἔλθῃ σπίτι μὲ λουλούδια ἢ μὲ μπομπόνια, ἢ μὲ κανένα κόσμημα, νὰ εἶσθε βεβαία πῶς κάποια μασκαροδουλειὰ σᾶς ἔχει κάμει. Ναί, ναί, ὅταν ὁ σύζυγος ἀρχίζει νὰ κάνῃ δῶρα, ἡ ἀφορμὴ εἶνε ὅτι αἰσθάνεται ὄχι πολὺ καθαρὰν τὴ συνείδησίν του καὶ θέλει νὰ ἐξιλεωθῇ τρόπον τινά.

»Timeo Danaos et donna ferentes» ἔλεγαν οἱ Τρῶες. «Φοβοῦ τοὺς συζύγους καὶ δῶρα φέροντας». «Ἰδίως ὅταν φέρνουν δῶρα», πρέπει νὰ λέγετε σεῖς θελκτικὴ μαντάμ.

Θὰ μοῦ πῆτε: «Δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ καμμία ἐξαίρεσις; γιατὶ τάχα νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι εἶνε ὅλοι οἱ ἄνδρες ἄπιστοι;...»

Ἔχετε δίκηο, κύριέ μου, ὑπάρχουν βέβαια καὶ ἐξαιρέσεις, ὁπωσδήποτε ὅμως καλὸν εἶνε ν' ἀνοίγετε τὰ μάτια σας τέσσερα ὅταν βλέπετε τὸν ἄνδρα σας πολὺ περιποιητικόν, διὰ νὰ μὴ σᾶς ἔρχεται ἔξαφνα κατόπιν. Καὶ σεῖς ὅμως, κυρία μου,—ἢ ἄλλη ποὺ δὲν ἔχετε μὲν σύζυγον, ἔχετε ὅμως ἀπὸ πολλοῦ ἕναν ἐρωμένον, μὴν κοιμᾶσθε πολὺ ἥσυχη. Ἡ συμβουλή μου ἰσχύει καὶ διὰ τὰ παλαιὰ ἐρωτικὰ ζεύγη.

ROMEO

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Ἐγκρίνω τὰ ἔργα τῶν κ. κ. Π. Βενέτη (τὸ πρῶτο) Θέμη, Δάφνη, Γ. Κατσούλη, Ν. Μανιώτη (ἀργότερα θὰ δημοσιευθοῦν τὰ ὀνόματα ὅσων ἔργα θὰ περάσουν εἰς τὸ Λεύκωμα) καὶ Τ. Παντελίδου (τὰ περισσότερα).

Σεῖς, κ. Μ. Ἐξάρχου, γράφετε ἔξυπνα· νὰ προτιμᾶτε ὅμως εὐθυμογραφήματα μὲ πλοκὴν ὑποθέσεως καὶ ὄχι χρονογραφήματα οὔτε τόσον ἐκτενῆ.—Εἰς τὸ δικό σας, κ. Γ. Κωνσταντινίδη, ἡ ἀρχὴ δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὸ τέλος· μέχρι τῆς προτελευταίας παραγράφου προχωρεῖ καλά, ἀπ' ἐκεῖ καὶ πέρα μὲ τὸν ἀπὸ μηχανῆς Θεὸν τοῦ ὀνείρου τὰ πράγματα ἀλλάζουν ἀδικαιολογήτως· κάθε ἔργον πρέπει νὰ ἔχῃ συνοχὴν καὶ λογικὴν συνάρτησιν.—Τὸ ποίημά σας, κ. Ταξιάρχη, ἐνῷ τὸ διακρίνει κάποια τρυφερότης, εἶνε ἐντελῶς ἀσυνάρτητον εἰς τὸ μέτρον τῶν στίχων· εἰς κάθε ποίημα οἱ στίχοι πρέπει νὰ ἔχουν ἑνιαῖον ρυθμόν, ἐὰν δὲ γίνονται κάποτε ἐναλλαγαί, πρέπει νὰ γίνωνται κατὰ κανονικὰ διαστήματα, καὶ ἐπὶ τῇ βάσει ὡρισμένων κανόνων.—Αὐτὸ δὲν εἶνε καλό, δὶς Πωγ. Λουλούδη, στεῖλτε μου μεταφράσεις Ρώσσων ποιητῶν·—Καὶ τὰ δυὸ πολὺ κοινὰ εἰς τὸ θέμα, χωρὶς κανένα ἐξαιρετικὸν σημεῖον, κ. Μ. Ρήγα.—Τὰ δικά σας δὲν εἶνε γιὰ ἔγκρισιν, κ.κ. Σ. Γλυνέ, Γ. Κωστόπουλε, Α. Τσαθὰ καὶ Γ. Λάμπρου. Ἐπαναλαμβάνω ὅτι διὰ νὰ γράψῃ κανεὶς ἕνα ἔργον πρέπει νὰ ἔχῃ εἰς τὸ μυαλό του κάποιαν ἰδέαν πρωτότυπον, μίαν σκέψιν ἐπιτυχημένην, μίαν ἔκφρασιν ἢ μίαν παρομοίωσιν καλὰ εὑρημένην, μίαν εὐφυολογίαν ἀξίαν λόγου· ὅταν δὲν ἔχῃ τίποτε ἀπ' αὐτά, δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ γράψῃ.—Νὰ περιμένετε νὰ δημοσιευθῇ πρῶτα μὲ τὴν σειράν του τὸ ἐγκριθὲν κι' ἔπειτα νὰ μοῦ ξαναστείλετε ἄλλα· αὐτὸ ἰσχύει γιὰ ὅλους, κ. Σ. Φραγκούλη.—Ἀφοῦ δὲν κάνει γιὰ τὴν «Σφαῖραν» πολὺ περισσότερον δὲν εἶνε γιὰ τὸ Λεύκωμα, ὅπου θὰ δημοσιευθοῦν ἐκλεκτότερα ἔργα κ. Αἰμ. Φλωριέ· αὐτὸ ποὺ μοῦ στέλλετε τώρα εἶνε μεγάλο.— Στεῖλτε καὶ ἂν ἐγκριθοῦν θὰ δημοσιευθοῦν, κ. Ν. Ἀρκουμ.—Εἰς ὅσους εἰς κάθε ἐπιστολήν των δὲν μοῦ σημειώνουν καθαρογραμμένον ὁλόκληρον τὸ ὀνοματεπώνυμόν των, ψευδώνυμον, ἐὰν ἔχουν, καὶ διεύθυνσιν, δὲν ἀπαντῶ.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΙΑ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

Προεκηρύχθη διαγωνισμὸς ἔργων τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ ἐκδοθησόμενον προσεχῶς «Ἀναμνηστικὸν Λεύκωμα». Πρὸς τοῦτο κάθε ἀναγνώστης ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ στέλλῃ ἓν ἢ περισσότερα ἔργα του, τὰ ὁποῖα ἐγὼ θὰ ἐγκρίνω ἢ θ' ἀπορρίπτω ἀμέσως μὲ τὴν λῆψιν των. Τοιουτοτρόπως ὁ ἀποστολεὺς θὰ γνωρίζῃ ἂν θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ Λεύκωμα ἢ ὄχι καὶ εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ στέλλῃ ἄλλα. Πάντως τοῦ ἰδίου ἕνα μόνον ἔργον εἶνε δυνατὸν νὰ δημοσιευθῇ. Προθεσμία ἀποστολῆς μέχρι τῶν μέσων προσεχοῦς Νοεμβρίου. Ἐπειδὴ καὶ ὁ διαγωνισμὸς τοῦ «Ὕμνου πρὸς τὴν Γυναικείαν Καλλονὴν» εἶνε συναφής, παρατείνεται καὶ αὐτοῦ ἡ προθεσμία ἕως τότε. Δικαίωμα συμμετοχῆς καὶ εἰς τὸν μὲν καὶ εἰς τὸν δέ, διὰ κάθε ἔργον ξεχωριστά, δραχμὴ μία.

Διὰ τὸ Ἀναμνηστικὸν Λεύκωμα ἐγκρίνεται τὸ ποίημα «τὸ βιβλίο» τοῦ κ. Γ. Σολωμοῦ (τὸ ἄλλο ἔχει μέτρον ἐντελῶς ἀκανόνιστον) καὶ τὸ τρίστιχον τοῦ κ. Δ. Ε. Δ. «Γούστα».—Τὸ «Εἶμαι» θὰ μποροῦσα νὰ τὸ ἐγκρίνω γιὰ τὸ Λεύκωμα, δὶς Ψ. Γέλοιο, μολονότι ἐγὼ ἀτομικῶς προτιμῶ εἰς «Μυοσωτίδες» Γιὰ τὸ ἄλλο ἐντελῶς προσωπικόν, συνεννοηθῆτε μὲ τὸ Λογιστήριον —Ἢ λυρικὰ κομμάτια, ἢ εὐθυμογράφημα κ. Ἐπαΐτη, θέλω· χρονογραφηματοειδῆ δὲν ἐγκρίνω.—Σεῖς ἐκτελεῖτε καλά, κ. Μ. Παλαβίδη. ἀλλὰ σ' αὐτὸ ποὺ μοῦ στείλατε, λείπει ἡ πρωτοτυπία τῆς ἐμπνεύσεως.—Ἡ «Πρώτη σας Συνάντησις» δὲν ἔχει τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν, ὥστε ν' ἀξίζῃ νὰ γραφῇ, κ. Γ. Ἀνδρεόπουλε.—Τὰ ποιήματά σας εἶνε προσωπικά, κ. Δ. Βουδούρη ἂν θέλετε νὰ καταχωρισθοῦν, συνεννοηθῆτε μὲ τὸ λογιστήριον.— Ἐπὶ ἀπορριφθέντων μὴν ἐπανέρχεσθε, κ. Α. Κ. Χ., αὐτὸ ποὺ μοῦ στέλλετε τώρα, ἀφοῦ εἶνε δημοσιευμένον, δὲν κάνει.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΞΕΝΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Ἡ Σουκέτα εἶχε ἕναν ἐρωμένον. Ἡ Σουκέτα ἀγαποῦσε πολὺ τὸν ἐρωμένο της. Ὁ ἐρωμένος της ἐγκατέλειψε τὴ Σουκέτα κι' ἐπῆγε μὲ μιὰ ἄλλη τὴ χονδρή, μελαχροινὴ Μουζέτα, ποὺ καθόταν στὸ ἴδιο σπίτι μὲ τὴ Σουκέτα. Κι' ἡ Σουκέτα τὤχε πάρει κατάκαρδα, ὄχι μόνον γιατὶ προσεβλήθη στὴ γυναικεία φιλοτιμία της, ἀλλὰ καὶ διότι, καθὼς ἀγαποῦσε πολὺ τὸν ἐρωμένο της, εἶχε δεχθῇ νὰ σταμπάρῃ στὸ μπράτσο της μιὰ καρδιὰ μὲ τὴν ἀφιέρωσιν: «Ἡ Σουκέτα θ' ἀγαπᾷ τὸν Παυλάκη της σ' ὅλη της τὴ ζωή», μ' ἐκείνη τὴν ἀνεξίτηλη χημικὴ μελάνη, ξέρετε, ποὺ στιγματίζουν γοργόνες στὰ μπράτσα κι' ἄλλου καὶ ποὺ δὲν βγαίνουν ποτὲ πιὰ τὰ στίγματα γιὰ ὅλη τὴ ζωή. Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος ποὺ τὴν περασμένη βδομάδα εἶχα ἰδῇ τὴ Σουκέτα ἀπαρηγόρητη. Δὲν εἶχε ἀφήσει γιατρὸ καὶ χημικό, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τῆς ἐξαλείψῃ τὰ στίγματα, ἀφοῦ δὲν ἦταν βέβαια ἂν ὁ νέος ἐρωμένος ποὺ θὰ ἔπιανε θὰ ἐλέγετο κι' αὐτὸς Παυλάκης, ἀλλὰ τίποτε δὲν τῆς ἔκαμαν. Μόνον ἕνας χημικὸς τῆς ἔδωκε μιὰν ἀλοιφή, ποὺ ἐξηφάνιζε μὲν ἐντελῶς τὰ στίγματα, ἀλλὰ γιὰ δυὸ ὧρες μονάχα. Ἔπειτα ἐνεφανίζοντο πάλι.

Χθὲς ὅμως, ποὺ βρῆκα πάλι τὴ Σουκέτα, τὴν εἶδα χαρούμενη.

—Μπράβο, Σουκέτα, τῆς εἶπα— παρηγορήθηκες, βλέπω!

Μὲ κύτταξε πονηρὰ καὶ μ' ἀπήντησε προσπαθῶντας νὰ κρύψῃ τὴ χαρά της: —Τί νὰ κάνω! τὸ πῆρα ἀπόφασι μιὰ ποὺ τέτοιος εἶνε ὁ κόσμος. Θὰ σοῦ διηγηθῶ ὅμως κάτι γιὰ νὰ ἰδῇς ποῦ φθάνει ἡ ἀχαριστία τοῦ ἀνθρώπου!

Καὶ ἡ Σουκέτα μοῦ διηγήθηκε:

—Ἕνα βράδυ, ἐκεῖ ποὺ διάβαζα ἥσυχη στὸ κρεββάτι μου, ἔρχεται τρέχοντας ἡ ὑπηρέτριά μου καὶ μοῦ φωνάζει: «Ἆ, κυρία, δὲν ξέρετε τί ἔπαθε ἡ φίλη σας, ἤθελα νὰ πῶ ἡ πρώην φίλη σας, ἡ Μουζέτα!.. ἀναποδογύρισε τὸ καμινέτο καὶ τῆς ἔκαψε ὅλο τὸ ἕνα μάγουλο!» Ἐννοεῖτε ὅσο καὶ νὰ μὴ τὴν ἐχώνευα, τὴν ἐλυπήθηκα, ἀφοῦ ἄλλοτε ἦταν φίλη μου, ἐπέταξα ἕνα πενουὰρ στὶς πλάτες μου κι' ἔτρεξα ἀμέσως. Τὴν ηὗρα σὲ κακὰ χάλια. Ὁ γιατρὸς ἔλεγε πῶς μποροῦσε νὰ κλείσῃ ἐκείνη ἡ τρομερὴ πληγή, μονάχα ἂν ἐμπαλωνόταν μ' ἕνα κομμάτι ξένης ἐπιδερμίδος, ὅπως συνήθως γίνεται σ' αὐτὲς τὶς περιστάσεις. Ἀλλὰ ποιὸς θὰ βρισκότανε νὰ κάμῃ τέτοια θυσία! Τότε πετάγομαι ἐγὼ ἀμέσως καὶ λέω στὸ γιατρὸ χωρὶς δισταγό: «Προσφέρομαι ἐγώ, γιατρέ». «— Ὦ! Σουκέττα σύ!» φωνάζει ἡ Μουζέττα, «δὲν ξέρω πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω!». Καὶ δίχως νὰ χάνω καιρό, πετιέμαι στὴν κάμαρά μου, τρίβω τὸ σημαδεμένο μπράτσο μου μὲ τὴν ἀλοιφὴ τοῦ χημικοῦ καὶ ἐπιστρέφω στὸ γιατρό, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπέτρεψα νὰ κόψῃ τὸ κομμάτι τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ μπράτσου μου ποὺ ἦταν τὰ στίγματα..

—Ὥστε σὰ νὰ λέμε ἐξεφορτώθηκες τὸ σημάδι σου καὶ τὸ φόρτωσες τῆς Μουζέτας, καὶ στὸ μάγουλό της μάλιστα, ὥστε νὰ μὴν μπορῇ νὰ τὸ κρύψῃ.

—Ἔ, διάβολε! φθάνουν οἱ πόνοι ποὺ τράβηξα νὰ σταθῶ νὰ μοῦ κόψουν τὸ κρέας μου, νὰ μὴν ξεφορτωθῶ τοὐλάχιστον τὴν καρδιὰ καὶ τὴν ἀφιέρωσι ποὺ δὲν μοῦ ταίριαζε πιὰ ἄλλως τε; Καὶ μ' ὅλα τοῦτα—θὰ τὸ πιστέψῃς;—ἡ Μουζέτα εἶνε θηρίο ἐναντίον μου καὶ δὲν ἀναγνωρίζει καθόλου τὴ θυσία μου. Ἂν πῇς καὶ γιὰ τὸν Παυλάκη, τὴν ἐγκατέλειψε ἀμέσως τὴ Μουζέτα, γιατὶ εὕρισκε πῶς τὸν ἐγελοιοποιοῦσε καὶ τὸν ἐξέθετε. Ἄχ, Θεέ μου, τί ἀχάριστος ποὺ εἶνε ὁ κόσμος!

GABRIEL BERNARD

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΓΚΑΡΣΟΝΙΕΡΑΣ

Ο ΤΡΑΧΗΛΟΣ ΤΗΣ

Τὴν θυμοῦμαι, ναὶ Ἀνθοῦλα, τὴν ἱερὰ γιὰ μένα ἡμέρα ποὺ γνωρισθήκαμε...

...Ναί, ἦταν ἕνα μελιχρὸ φθινοπωρινὸ ἀπόγευμα σὰν τώρα ποὺ σοῦ γράφω—δὲ ξεύρω γιατὶ ὅλων τῶν μελαγχολικῶν δειλινῶν τὴν πλῆξι μόνον μὲ τὴν ἀνάμνησί σου τὴν ἐλαφρώνω, Ἀνθοῦλα... Ἴσως γιατὶ κι' ἐσὺ ἔπληττες ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα στὸ χῶλλ τοῦ ξενοδοχείου ποὺ σὲ πρωτόειδα... Τόση ἦταν ἡ ἀνία σου, πού, καθισμένη καθὼς ἦσουν μὲ νωχέλειαν στὸ χαμηλὸ καναπεδάκι, βαρειόσουν νὰ σηκώσῃς τὰ βλέμματά σου ἀπὸ τὸ ἀγαλματάκι τῆς Λήδας μὲ τὸν Κύκνο ποὺ βρισκόταν τοποθετημένο ἀντίκρυ σου..

...Ναί, τὸ ἐνόησα...ὀνειροπολοῦσες... Ἡ εὐγενικὴ ψυχή σου, Ἀνθοῦλα, ἀπαλοχάϊδευε ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὰ κρῖνα τὰ χλωμὰ καὶ ραντισμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα πονετικῆς αὐγῆς κρῖνα, κι' ἔκλαιγε γιὰ «τὰ φύλλα καὶ τὰ σύννεφα ποὺ φεύγουν καὶ πεθαίνουν» ὅπως τὸ λέγει ὁ ποιητής... Κι' ἦταν τόσο βαθὺς ὁ ρεμβασμός σου, κι' ἡ πλῆξις σου τόσο βαρειά, ὥστε οὔτε μ' ἀντελήφθητε κἂν σὰν μπῆκα μὲς στὸ χῶλλ καὶ σ' εἶδα...

. . . . Σὲ εἶδα!....

...Δὲν μπορῶ νὰ ὑπολογίσω πόσες ὧρες ἔμεινα ἐκεῖ ὀρθός, κι' ἀκίνητος, κι' ἄφωνος βλέποντάς σε, γιατὶ ἡ στιγμὲς τῆς ἐκστάσεως δὲν ὑπολογίζονται...

Κι' ἐγὼ ἤμουν σ' ἔκστασιν, Ἀνθοῦλα, καθὼς ἐκύτταζ' ἀχόρταγα τὸν ἄσπρον, χιονᾶτον τράχηλό σου, τὸν τράχηλό σου ποὺ ἀνεδύετο λεπτὸς κι' ὑπερήφανος, σὰν μίσχος εὐγενικοῦ ἄνθους, Ἀνθοῦλα, ἀπ' τοὺς γαλατένιους, ἀπαλόγραμμους ὤμους σου. .

...Ὦ, Ἀνθοῦλα, δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς πόσην γοητείαν κρύβει ἕνας ὑπέροχος, σὰν τὸν δικό σου, τράχηλος γυναικός!... Ὑπάρχει σ' αὐτόν, ἀκριβῶς στὸ σημεῖον ποὺ ἀρχίζει τὸ χνοῦδι τῶν τριχῶν, μιὰ ζεστὴ γωνίτσα, μιὰ λακκοῦβα βελουδένια, ποὺ ἀναδίδει ἕνα ἄρωμα παχὺ κάπως, πρωτόγονο—τὸ ἄρωμα τῆς σάρκας... Ἀπ' τὴν ξανθὴν αὐτὴν λακκοῦβα λὲς κι' ἀναβρύζει τὸ μαγνητικὸ ἐκεῖνο ρεῦμα τῆς ἡδυπαθείας ποὺ ἀγκαλιάζει τὸ κορμὶ καὶ περιβάλλει μὲ τοὺς ἀτμοὺς τοῦ πόθου τὸ κεφαλάκι— μελαχροινό, ξανθὸ ἢ ροῦσσο—τῆς ἐρωτευμένης γυναίκας. Μιὰ γυναῖκα μπορεῖ, κι' ἀφοῦ δώσῃ τὰ χείλη της, νὰ συγκρατηθῇ, ν' ἀποκρούσῃ τὸ ἀγκάλιασμα. Καμμιὰ ὅμως δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ ἀντισταθῇ πολύ, ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ παραδώσῃ τὸν τράχηλό της, τὴ λακκοῦβα ἐκείνην τοῦ τραχήλου της σ' ἕνα στόμα φλογισμένο. Ἀπ' τὴ στιγμὴ ἐκείνην εἶνε ἡ σκλάβα, ποὺ ἔχει παραδοθῇ στὰ νύχια τοῦ πόθου. . . . .

...Ἔτσι σὲ πρωτοεῖδα, Ἀνθοῦλα... Τὸν τράχηλό σου ἐγνώρισα πρῶτα...

...Ὦ, καὶ πῶς θὰ μπορέσω νὰ τὸν ξεχάσω ποτέ, γλυκειά μ' Ἀνθοῦλα... Ἀνθοῦλα!...

ΕΡΑΣΜΟΣ

ΠΙΚΡΕΣ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

Τί μένει τώρα πειὰ 'πὸ σέ, τί μένει ἀπ' τὴν ψυχή σου;
Τὰ δυό σου χείλη σπόρπισαν ἀλήθεια πιὸ πικρὴ
καὶ τὰ γλυκὰ ματάκια σου ἐκρυφολαχταρῆσαν
νὰ νοιώσω τὴν ἀγάπη σου, πῶς εἶν' γιὰ μὲ νεκρή.

Καὶ τώρα κάθε ἡλιόγερμα, κάθε γλυκοῦλα δύση
φρικτότατη μιὰ θύμηση στὸ νοῦ μέσα περνάει
κι' ἡ σάρκα τῶν ὀνείρων μου μοῦ δείχνει μιὰν ἀγάπη
σὰν ἄστρου τρεμοφέγγισμα ποὺ σβύστηκε καὶ πάει.

Μ' ἀπ' τὰ ὑγρὰ τὰ μάτια μου τὸ δάκρυ κι' ἂν στραγγίσῃ
κι' ἂν στὴ φτωχή μου τὴν καρδιὰ πόνοι βουβοὶ λουφά-
εἶνε συντρίμια εὐτυχιᾶς ὀνείρων κάποιες ὧρες [ζουν
ποὺ δὲν σκεπάζουν δάκρυα, ποὺ πόνοι δὲν σκεπάζουν.

Ἀθῆναι 1920 — *Ἄγγελος Δ. Καφέτας*

ΠΡΟΚΡΙΤΟΙ ΟΘΩΜΑΝΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ ΣΠΗΛ. ΧΑΡΑΜΗ

Οὐ μόνον διὰ τοὺς ἀπελευθερωθέντας Ἕλληνας, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς Ὀθωμανούς, εὐθὺς ὡς ἠλευθερώθη ἡ Θράκη, ἀνέτειλεν εὐθὺς ἀκτινοβόλον τὸ φῶς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιστήμης. Καὶ συρροὴ ἀμέσως ἐκεῖθεν ἤρχισε πρὸς τὰς Ἀθήνας ἀσθενῶν, Ὀθωμανῶν καὶ Ἑλλήνων καὶ Ἀρμενίων καὶ Ἑβραίων, σημειωθεῖσα ὅπως πάντοτε καὶ νῦν, κατὰ προτίμησιν πρὸς τὴν ἐν Ἀθήναις τελειοτέραν καθ' ὅλην τὴν Ἀνατολὴν Ὀφθαλμολογικὴν Κλινικὴν — ὁδὸς Μενάνδρου 27 — τοῦ Ὀφθαλμολόγου—Ὑφηγητοῦ κ. Σπήλιου Χαραμῆ. Πρόκριτοι, ὑπάλληλοι, ἀστοί, ἐργάται, συρρέουν ἐκεῖθεν πρὸς τὸ φιλανθρωπικώτατον τοῦτο ἵδρυμα κατ' αὐτάς, μεταξὺ τῶν πρώτων δὲ ὁ ἐκ Σαρῆ-Σαμπὰν τῆς Θράκης πρόκριτος Χατζῆ-Μουσταφᾶ ἐφένδης μετὰ τοῦ ἰδιαιτέρου γραμματέως του κ. Ὀσμάνογλου, συνοδεύοντος τὴν ἐκ τραχωμάτων καὶ κερατίτιδος βαρέως πάσχουσαν κόρην του Ἐμινὲ χανοὺμ ἥτις καὶ ἐθεραπεύθη, ἀφοῦ ὑπέστη ἀπὸ τὸ περίφημον εἰς ἀριστοτεχνικὰς ἐγχειρήσεις χέρι τοῦ κ. Χαραμῆ ἀνωδυνωτάτην ἐγχείρησιν.

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Τα Καλλίτερα Διηγήματα

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

—Εἶχε ἕνα ὄνομα, εἶπε ὁ Τόννυ, πολὺ δύσκολο νὰ τὸ προφέρῃ κανείς. Αὐτὸ τὸ ὄνομα τῶχω ἐντελῶς ξεχάσει, ἂν καὶ ἦταν ἡ πιὸ τακτικὴ παρέα μου. Ὅλ' αὐτὰ ποὺ πρόκειται νὰ σᾶς διηγηθῶ ἔγιναν σὲ μιὰ ἐποχὴ πολὺ μακρυνή, κι' εἶνε τόσο παράξενα ποὺ κοροϊδεύω τὸν ἑαυτό μου τώρα σὰν τὰ θυμοῦμαι!

Λοιπόν, αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος συνάδελφός μου, αὐτὸς ὁ ληστής, αὐτὸς ὁ ἄγριος σκαντζόχοιρος, ἐγκατεστάθη μαζί μου σὲ μιὰ κοιλύβα στὴ Νότιον Ἀφρικὴ ποὖχα πάει γιὰ πολύτιμους λίθους.

Ὅποιος ἀπὸ σᾶς, χαριτωμένοι μου ἀναγνῶσται, δὲν εἶδε ὅλη αὐτὴ τὴ φάρα ποὺ δουλεύει ἐκεῖ κοντὰ στὸ ἀκρωτῆρι, ἂν δὲν εἶδε ὅλους αὐτοὺς ποὺ ἐμάζεψ' ἐκεῖ ὁ πόθος τῶν διαμαντιῶν, δὲν ἔχει δῆ τίποτα σχεδόν, ἔστω καὶ ἂν ἔκανε ποτέ του δήμιος ἢ φύλακας κατέργου θἄχῃ καλύτερη ἰδέα περὶ τοῦ τὶ μπορεῖ νὰ γίνῃ τὸ ἀνθρώπινο ζῷο.

Ἐγὼ μονάχα ξεχώριζα μέσ' στὸ κοπάδι αὐτὸ τῶν ὁμογενῶν. Ἤμουνα πόντα—τὸ ὁμολογῶ—ἀρκετὰ λεπτός, ὄχι μονάχα στὸ χαρακτῆρα ἀλλὰ καὶ στὴν ἐμφάνιση. Τὸ νεανικό μου πρόσωπο δὲν εἶχε καμμιὰ ὁμοιότητα μ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς πρόστυχους.

Ὁ σύντροφός μου ἦτανε κι' αὐτὸς— ἂς τὸ ποῦμε ἔτσι ἁπλᾶ— ἕνα κτῆνος! Ἀτεριποίητος, γιγαντόσωμος, ἀγροῖκος μὲ κυλινδροειδὲς χονδρὸ κεφάλι, μὲ σκληρὲς ξανθὲς τρίχες φυτεμένες ἁπάνω ἐκεῖ σὰν καλάμια, μὲ χοντρὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ γυάλιζαν διαρκῶς ἀπ' τὸν ἱδρῶτα, μὲ φαρδεῖς πεσμένους πρὸς τὰ κάτω ὤμους, καὶ κατακόκκινη ἀπ' τὸ πολὺ οὐΐσκυ μύτη. Ὁ ἀγύρτης αὐτός, ποὺ τὄνομά του μοῦ διαφεύγει— ἂν καὶ μοῦκαψε τὴ γοῦνα—δὲν ἦτανε κακὸς κατὰ βάθος, ἀλλὰ στενοκέφαλος καὶ πρόστυχος πολύ, τόσο, ποὺ ἔπρεπε νὰ τὸν προσέχουνε καὶ τὴν ὥρα ποὺ τὸν χαϊδεύαν. Ὅσο ζωντανὴ ἀντίθεσι καὶ ἂν ὑπῆρχε μεταξύ μας, τὰ πηγαίναμε καλὰ κι' ἐργαζόμαστε ἁρμονικά, ἐγὼ μὲ τὸ μυαλό μου, αὐτὸς μὲ τὰ μπράτσα του. Ἐγὼ ἄνθρωπος, αὐτὸς ἀρκοῦδα.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγους μῆνες σὰν δὲ βρίσκαμε πειὰ πολύτιμους λίθους, ἀπεφάσισα νὰ φύγω μόνος μου λιγάκι δυτικώτερα γιὰ τίποτα πειὸ καινούργιο. Ἔτσι ἔφτασα σ' ἕνα χωριὸ ποὺ στὸ μονάκριβο ξενοδοχεῖο του ἔμενε κάποιος Ἐγγλέζος ὀνόματι Πίκλες.

Αὐτος ὁ Πίκλες, ἀγροῖκο ὑποκείμενο, ἴσως χειρότερος ἀτὸ κείνους ποὺ γνώρισα στ' ἀκρωτῆρι, καὶ ἡ γυναῖκα του ποὖμοιαζε μ' ἄσχημη δοῦλα μὲ μιὰ μαύρη μπέρτα καὶ μὲ τὴν κίτρινη μύτη της—αὐτὰ τὰ δυὸ τερατα—εἶχανε μιὰ κόρη—Θεέ μου, τί θελκτικὴ ἐμφάνιση!—λεπτὴ σὰν Καρυατις, ἀέρινη σὰν ποίημα, μιὰ κόρη ποὺ τὴν λέγανε Ρεβέκκα.

Ὁ Θεὸς ἂς μὲ βασανίσῃ ἀκόμα μιὰ φορὰ ἂν ποτέ μου εἶδα στοὺς κήπους ἢ στὰ μουσεῖα τίποτα ὅμοιο μ' αὐτὴ τὴ Ρεβέκκα, τὴν τόσο ξανθὴ καὶ τόσο ρόδινη, ποὺ θὰ ὁρκιζότανε κανεὶς πὼς ὁ ἥλιος τῆς ἔχυνε χρυσῆ πούδρα στὰ μαλλιά της καὶ τῆς ἐχαΐδευε τὰ μάγουλά μὲ μιὰ σκόνη ροδαλή... Ὅσο γιὰ τὰ μάτια της, ὅσο γιὰ τὸ χαμόγελό της εἶνε πολὺ δύσκολο μὲ τὰ λόγια μου νὰ σᾶς ἐξηγήσω τὴ λάμψι τους. Ἦταν πολὺ μὰ πάρα πολὺ αἰσθηματική. Ἔτρεμε γιὰ τὸ κάθε τι μὲ ἀγγελικὰ σκιρτήματα κι' ἕνα τίποτα τὴν ἔκανε νὰ κοκκινίζῃ, νὰ τὰ χάνῃ. Μιὰ λέξι προφερομένη πειὸ δυνατὰ ἀπὸ μιὰν ἄλλη, τὴν ἔκανε νὰ συσπᾷ στενοχωρημένη τὸ μικρό της προσωπάκι. Θἄλεγε κανεὶς πὼς ἡ λέξεις τὴν ἄγγιζαν σὰν ψίθυροι κι' ἐθάμπωναν τὴν ὄψι της λίγο. Ὑπῆρχε ἀνάμεσα σ' αὐτὴ τὴν τρυφερὴ γλυκύτητα ποὺ τόσο βαθειὰ ἄγγιζε καὶ τὴ δική μου ἰδιοσυγκρασία, μιὰ ὁμοιότης ποὺ μᾶς ἑπλησίασε τὸν ἕνα στὸν ἄλλο. Καὶ μιὰ ὥμορφη βραδυὰ ἀπήγησε, μὲ μιὰ χαριτωμένη σιωπή, στὴν πρώτη ἐκμυστήρευσι ποὺ τῆς ἔκαμα σιγά, δειλὰ καὶ μὲ λόγια σκεπασμένα ἀπὸ φόβο νὰ μὴ τὴν χάσω. Ναί, ἐσιωποῦσε ἐκείνη τὴ βραδυά, μὰ μοῦ φάνηκε πὼς μοῦχε πῆ «ναί» ἡ καρδιά της.

Ὅταν ὁ σύντροφος τῆς δουλειᾶς μου ἦλθε νὰ μ' ἀνταμώσῃ, ἡ σχέσεις μας εἶχαν προχωρήσει μὲ τὴ Ρεβέκκα. Χωρὶς νἄχουμε πῆ τίποτα το θετικό, αἰσθανόμαστε πὼς στὶς παραμονὲς ἁρραβώνων εἴμαστε.

Ὁ φίλος μου εὐθὺς μόλις ἐγκατεστάθη, ἐμαγεύτηκε ἀπὸ τὴν ὥμορφιά της. Δὲν μποροῦσα νὰ κρατήσω τὰ γέλοια μου, κάθε φορὰ ποὺ ἔβλεπα εὐλαβῶς τοποθετημένον μπρὸς στὸ μικρὸ τρεμουλιαστὸ ἄνθος αὐτὸν τὸν χοιδροειδέστατο τετραγωνον ὄγκο ὅμοιον μ' ἐλέφαντα. Καὶ ἡ σκέψη μιᾶς ἄσχημης φάρσας ριζώθηκε στὸ μυαλό μου, στὸ μυαλὸ τοῦ θριαμβεύοντος ἐραστοῦ. Τοῦ ἔκρυψα τὸ εἰδύλλιό μου μὲ τὴ Ρεβέκκα καὶ ἀφοῦ τοῦ εἶπα πὼς εἶχα μαντέψει ὅτι ἦταν ἐρωτευμένος μ' αὐτή, τὸν ἐσυμβούλεψα νὰ τῆς τὸ ἐξομολογηθῇ. Ἰδίως τὸν προέτρεψα νὰ τὸ κάνῃ μὲ ἀπότομο τρόπο. Μάλιστα!. Εἶχα τὸ θράσος νὰ σοφισθῶ ὁλόκληρες ἱστορίες γιὰ νὰ τοῦ ἀποδείξω πὼς ἡ κόρη ἐκτιμοῦσε ἰδιαιτέρως στοὺς ἄνδρες τὴν ἐνεργητικότητα, τὴ σκληρότητα, μάλιστα τὴ θηριωδία.

Μὲ λίγα λόγια ἐπενόησα τὴν πιὸ πρόσευχη ἀστειότητα—μάρτυς μου ὅμως ὁ Θεὸς ἂν δὲν τοῦ ἄξιζε—χωρὶς ν' ἀμφιβάλλω πὼς θἄχε ἄσχημα ἀποτελέσματα.

Τὴν ἄλλη βραδυὰ συνήντησα τὴ Ρεβέκκα μου. Περπατοῦσε μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο. Τὴν ἐσταμάτησα καὶ μιλήσαμε. Ἐπρόφερα τὸ ὄνομα τοῦ φίλου μου, αὐτὸ τὸ φριχτὸ ὄνομα ποὺ σήμερα εἶνε λησμονημένο, σαβανωμένο, θαμμένο.

Ἐτινάχτηκε σὰν νὰ τὴν χτύπησα.

—Καλά! ἔκτακτα, εἶπα μέσα μου. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία· ὁ βλάκας μου τὴν εἶδε καὶ τῆς ἐξομολογήθη μὲ τὸν δικό του τρόπο.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὰ εἶχα μὲ τὸν ἑαυτό μου, ποὺ ἐμηχανεύτηκα τὴν ἀξιοθρήνητη φάρσα. Κι' ἔχοντας τύψι γι' αὐτὸ προσπαθοῦσα νὰ δικαιολογήσω τὸν φτωχὸν ἠλίθιο.

Ἀλλὰ ἡ κόρη μὲ διέκοψε σηκώνοντας ἐπάνω μου τὸ καθάριο της βλέμμα.

—Εἶμαι ἀρραβωνιασμένη μαζύ του, εἶπε.

—Μὲ ποιόν; ἐμούγκρισα.

—Μά... εἶπε ἡ Ρεβέκκα, μέ..

Καὶ ἐπρόφερε μὲ τὴν κρυσταλλένια φωνή της τὸ ἀπαίσιο, τὸ καταραμένο ὄνομά του.

Ἔξω φρενῶν ἐφώναξα: «—Σεῖς; Ἐκεῖνον!.. μὰ ἀγαπητή μου εἶνε κτῆνος.. εἶνε..

—Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς μοῦ ἄρεσε, ἀπήντησε γλυκά. Μοῦ μίλησε ἐπιβλητικά. Ἀ... πόσο δυνατὰ μοῦ μιλοῦσε!.. Ἂν ξέρατε πόσα ἐτόλμησε νὰ μοῦ πῇ!.. Εἶνε ἀφάνταστο...

Αὐτὸ ἦτανε γιὰ μένα ἀποκάλυψις. Ἔμεινα μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, ἀπολιθωμένος, σὰν νὰ μοῦ καταφέρανε δυνατὸ χτύπημα. Τί μποροῦσα νὰ κάνω;

Ναί..ναί... Μάλιστα, φίλοι μου. Τὸ λεπτὸ πλασματάκι εἶχεν ὑποταχθῇ ὁλόκληρο σ' αὐτὸ τὸ κτηνῶδες τέρας! Χωρὶς καμμιὰ σκέψη ἀπεφάσισε ν' ἀφιερώσῃ ὅλα της τὰ νειάτα γιὰ νὰ συνεννοεῖται μὲ τὴν ἠλιθιότητα, ν' ἀγαπάῃ τὴν προστυχιά.

Γιατί; Γιατὶ τῆς ἔκαμεν ἐντύπωση...Νὰ γι' αὐτό!

Ἔπειτα; Εἰ δὲν πέθανα ἀφοῦ μὲ βλέπετε. Ἄφησα σὰν τρελλὸς τὸ μέρος αὐτὸ τῶν τρελλῶν καὶ ἐλησμόνησα.

Ἕνα πρᾶγμα τώρα σᾶς λέω: Γιὰ τὸ κεφάλαιο τοῦ αἰσθήματος δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ἐμπιστεύεσθε σὲ κανέναν τίποτε.

Ὅταν κάποιος μιλάει γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ ἰσχυρίζεται τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, κινδυνεύει νὰ πῇ τόσες ἀνοησίες, ὅσες ἕνας ἀστρονόμος ὅταν θελήσῃ νὰ ἐξηγήσῃ μερικὰ μυστήρια γιὰ τὸν ἥλιο ἢ τὴ σελήνη.

(Μετ. Δ)δος Μ. Ψ. Ψ.) HENRI BARBUSSE

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΖΩΗΣ

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΥ

Τὰ μάτια σου ἐσκοτείνιασαν καὶ ἡ καρδιά σου λιπόθυμη σέρνεται πρὸς τὶς πηγὲς τῶν δακρύων, ἀγαπημένη.

Ἔλα στὴν κάμαρα τὴ σκοτεινή, τὴ σκοτεινὴ σὰν τὰ μάτια σου καὶ σὰν τὸν πόνο σου, λατρευτή, γιὰ νὰ σοῦ θυμίσω μιὰ ζωὴ περασμένη, τραγουδημένη σὲ ὁλόχαρους καὶ ἡδονικοὺς σκοπούς.

Θὲ νὰ πλέξουμε τὰ χέρια, καθὼς καὶ πρῶτα, ἀγαπημένη. Καὶ θὰ μιλήσουμε, καθὼς καὶ πρῶτα. Καὶ θὰ εἶνε τριγύρω μας ἴδια, καθὼς καὶ πρῶτα, ἀγαπημένη, ὅλα: καὶ τὰ μεγάλα ἡλιοτρόπια, ποὺ σοῦ εἶχαν κινήσει τὸν θαυμασμό, μέσα στὰ ἐβένινα κινέζικα βάζα· καὶ τὰ μαγιάτικα τριαντάφυλλα μὲ τὶς παρθενικὲς μορφὲς καὶ ἡ παλιὰ μυρουδιὰ τοῦ ὑακίνθου, ποὺ τὴ ροφούσαμε διψασμένοι καὶ λαχταρισμένοι γιὰ ἡδονή. Καὶ σύ, λατρευτή, θὰ ξαναπαίξῃς καθισμένη στὸ τιάνο, τὸ γέρικο πιάνο, ποὺ ἦταν χρόνια βουβό, κομμάτια θρηνητικά. Καὶ τελειώνοντας θὰ γυρίσῃς τὸ πρόσωπό σου νὰ μὲ ρωτήσῃς: Σοῦ ἀρέσει; Καὶ θὰ σοῦ πῶ: Μοῦ ἀρέσει πολύ. Καὶ θὰ σοῦ σφραγίσω τὰ χείλη μ' ἕνα φιλί, σὰν καὶ τότε, ἀγαπημένη. Δέκα χρόνια πικροῦ χωρισμοῦ θὰ σβυστοῦν σὰν ἀδύνατη φλόγα μέσ' τὴ γλύκα αὐτοῦ τοῦ φιλιοῦ, ἴδιου σὰν ἐκεῖνο ποὺ δὲν τὸ ξεχνοῦμε, ἂν καὶ πέρασαν δέκα χρονιές.

Πόρος 1920. L'Iuconnu

ΜΑΚΡΥΝΟΙ ΦΕΓΓΙΤΕΣ

Σὲμι' ἄκρη ποὺ ὁλημερὶς τρελλὰ ψάλλουν τραγούδια
ποὖν βουιηγμένοι στὴ χαρὰ καὶ ζοῦν σὰν τὰ λουλούδια.

Τρέξε καὶ δὲς πῶς ὅλοι τους ἀνθόκτιστα ἔχουν σπήτια
κι' ἀπ' τῆ. ἀγάπη τὴν ἀνάστασι ἐν νοιώσαν τὴν ἀλήθεια.

Τρέξε νὰ φθάσουμε μαζὺ γιὰ δὲς τους πῶς διαβαίνουν
εἶνε μιὰ ἀλήθεια ζωντανὴ πῶς ὅλα ἐδῶ πεθαίνουν.

Σπῦρος Χ. Κονιδάρης

Παλια Τραγουδια

ΔΙΠΛΗ ΦΛΟΓΑ

Δυὸ λαμπαδόκερα ποὺ ἀνάφτηκαν
σμιχτὰ καὶ φῶς μὲ φῶς φιλιῶνται
διπλὰ σμιχτὴ κάνουν τὴ φλόγα τους,
ὅμως διπλὰ καὶ καταλυῶνται.

Καὶ δυὸ ψυχοῦλες π' ἀνταμώθηκαν
κι' ἀγάπης φλόγα τὶς ἑνώνει,
νοιώθουν διπλὰ τὴν εὐτυχία τους.
μὰ καὶ διπλὰ ὁ καϋμὸς τὶς λυώνει.

Ο ΝΕΚΡΟΚΛΕΦΤΗΣ

Ἄρχοντα κόρη ἀρρώστησε, ψυχομαχᾶ, πεθαίνει
στὸ μνῆμα τὴν κατέβασαν νυφιάτικα ντυμένη.
Τὸ μνῆμα μαρμαρόχτιστο κι' ἡ πόρτα σιδερένια,
κι' ἕνα καντῆλι κρέμεται, στερνὴ τῆς μάννας ἔνοια.

Καϊνά!..τὴν ὥρα ποὺ βαρὺς τῶν δέντρων ὁ ἴσκιος πέφτει
τὴν πόρτα σοῦν τ' ἀμαρτωλὰ χέρια τοῦ νεκροκλέφτη
κι' ἁπλώνονται ψηλαφητὰ στῆς κόρης τὰ στολίδια·
ξεζώνουν τὰ βραχιόλια της, σέρνουν τὰ δαχτυλίδια

ζητοῦν τὸ φυλαχτάρι της γυμνώνοντας τὰ στήθη...
Καὶ νά! . τ' ἀπάρθενο κορμὶ ζωντανεμένο ἐστήθη
κι' ἀκούστηκε ἀπ' τὰ χείλη της φωνὴ δικαιοσύνης:

—Μ' ἐγύμνωσες, μ' ἐντρόπιασες· ταῖριμου σὺ θὰ γίνῃς!
Καὶ νά!..τὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ ξεσπίθισε κι' ἐσβύστη
κι' ἡ πόρτα, ἡ σιδερόπορτα, μανταλωμένη ἐκλείστη.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΣΟΝΕΤΤΟ XII

Κι' ἂν μ' ἔχῃ ἡ ἀγάπη αὐτὴ λαμποροτολίσει:
στὸ μέτωπό μου φωτερὸ ρουμπίνι,
ποὺ μὲ τὴ λάμψι του ἔχει μαρτυρήσει
σ' ὅλους ποιὸ καίεται μέσα μου καμίνι,—

κρυφὴ γιὰ μὲ ἡ ἀγάπη θἄχε μείνει·
μὲ τὴ ματιά μου ἔτυχε ν' ἀντικρύσῃ
βαθειὰ ἡ ματιά σου, κι' ἀπ' τὴν ὥρα ἐκείνη
τὴν ἀγάπη ἡ ἀγάπη ἔχει ξυπνήσει.

Γι' αὐτὸ δὲν κρίνω τὴν ἀγάπη μου, ὄχι,
σὰν καλὸ ποὺ κανεὶς δικό του τῶχει.—
Πλάϊ της ἡ ψυχή σου σὲ χρυσὸ θρόνο

θρόνιασε τὴν ψυχή μου δειλιασμένη.
Κι' ἂν ἀγαπῶ—τὸ λέω ταπεινωμένη—
πῶς τὸ χρωστῶ, ἀκριβέ, σὲ σένα μόνο.

(Μετ. Γ. Δροσίνη) ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΚ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΕΠΙΘΥΜΙΑ

Πῶς τὸ φεγγάρι ἀπόψε ἀχνὸ θἄθελα νὰ φωτίσῃ
στοῦ σκοτεινοῦ τοῦ δρόμου μου τὸ διάβα τὸ στερνὸ
κι' αὐτὸ ρουφῶντας τἄρρωστο κορμὶ ἡψυχὴ ν' ἀφίσῃ
καὶ νὰ πετάξῃ ἀγνὴ ψηλὰ στὸν ἄγνωστο Οὐρανό...

Κι' ὅλο χαρὰ 'πὸ ἐκεῖ ψηλὰ Ἐσένα νὰ θωρῇ
ποὺ ἀπὸ τὸν πόνο τὸν πολὺ νὰ σβτέσι θὲ ν' ἀρχίσῃς
ὅταν στὸν κῆπο ὁλόχαρη θὰ τρέξῃς τὴν αὐγὴ
καὶ τ' ἄχαρό μου τὸ κορμὶ νεκρὸ θὰ τ' ἀντικρύσῃς.

Λευκάδα *Γιῶργος Ἐλάτης*

ΣΤΑ ΦΥΛΛΑ

Φύλλα φτωχὰ ποὺ τὴν ζωὴ θέλετε χάσει τώρα
μὲ τὲς ἐλπίδες μοιάζετε ποὺ εἶχα μιὰ φορά!
Σὲ λίγο θἄρθῃ ἄγρια τοῦ φθινοπώρου μπόρα
καὶ θὰ σᾶς ρίξῃ ἄσπλαχνα κάτω στὴ γῆ νεκρά!

Κοὶ ὁ ἀγέρας ὁ σκληρὸς μακρυὰ θὰ σᾶς κυλίσῃ
τὴν τελευταία σας ἄλλοῦ ν' ἀφήσετε πνοή.
Κανένας δὲν θὰ λυπηθῇ, κανεὶς δὲν θὰ θρηνήσῃ
τὴν ὥμορφή σας καὶ μικρὴ ποὺ χάνετε ζωή!

Δ. Γρηγορᾶς

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Τώρα πιὰ ποὺ μ' ἔμπλεξες στὰ δίχτυα σου, νεράϊδα, νὰ γλυτώσω δὲν μπορῶ καὶ πάντα σκλαβωμένα θὰ μὲ κρατοῦν τὰ μάτια σου τὰ μαῦρα ποὺ πλανεύουν.

Γιὰ πές μου ἀπὸ μένανε ποιοὺς ἄλλους ἔχεις κάψει; γιὰ πές μου πόσα θύματα μέτρησες ἕως τώρα, κι' εἶν' ἄλλοι ἄραγε πολλοὶ ποὺ μέλλει νὰ σκλαβώσῃς;

Κάτι μοῦ λέγει μέσα μου πὼς εἶμαι ὁ τελευταῖος, γιατ' εἶνε πλέον ἀρκετοὶ αὐτοὶ ποὺ πληγωθῆκαν ἀπὸ τὰ πλάνα χείλη σου κι' ἀπ' τὴ σκληρὴ καρδιά σου.

Ἔφθασε τώρα ἡ στιγμὴ νὰ πληγωθῇς κι' ἐσύ. Ἤρθε ὁ καιρὸς ποὺ θὰ κριθοῦνε τ' ἀνομήματά σου καὶ ὁ κριτὴς ποὺ σοῦπρεπε, νάτος ἐδῶ μπροστά σου.

Νοιώθω μιὰ φλόγα μέσα μου τὰ σπλάχνα νὰ μοῦ καίῃ, καὶ σ' εἶσαι ποὺ τὴν ἄναψες μὲ τὰ πικρά σου λόγια, ἡ φλόγα καίει τὰ στήθη μου ἀλλὰ τὸ λογικό μου μένει ἀκόμη ἀκέρηο, μιὰ φώτισι μοῦ δίνει πρὶν νὰ μὲ κάψῃς τέλεια καὶ μ' ἀποτελειώσῃς, νὰ κάψω ἐγὼ κι' ἐσένα.

Μασσαλία *Π. Μπεναρδῆς*